

OM FRU GØRVEL FADERSDATTER OG HENDES NORSKE JORDEGODS.

AF

DR. LUDVIG DAAE.

Hvem vare — bortseet naturligvis fra Kronen og Kirken — Norges største Jordegodseiere i det sextende Aarhundrede? Svaret paa dette ikke uvigtige Spørgsmaal lyder: To Personer, der vel tildels vare af norsk Herkomst, men ikke vare fødte eller hørte hjemme i Norge, ja betragtede det som et halvt eller snarere helt fremmed Land. De to vare en dansk Mand og en i Sverige født, til Danmark overflyttet Kvinde. Den første af dem, Erik Ottessøn Rosenkrands, besad norske Eiendomme, der af hans Beundrer, Absalon Pederssøn, kaldes et „stateligt Fyrstegods“, men den Stilling, som Høvedsmand i Bergen, i hvilken han gjorde sig fordelagtig bekjendt under Syvaarskrigen, havde han mod sin Vilje maattet overtage, og han skyndte sig, saa snart han kunde, med at komme bort igjen. Han „kunde ikke fordrage Landet“ (det er: taale Klimatet).¹ Den anden af de to er den, hvorom den følgende Fremstilling skal handle, Fru Gørvel Fadersdatter. Hendes som Erik Rosenkrands's Jordegodsrigdom stammede for en væsentlig Del fra samme Kilde, idet begges Forfædre havde arvet en Trediepart af de uhyre

¹ Norske Magazin I. S. 480 f. En interessant Skildring af Erik Rosenkrands's Liv af Rektor A. Heise vil findes i Dansk hist. Tidsskrift 5. R. VI.

Besiddelser, som efter Junker Hans Sigurdssøns Død bleve udskiftede 1490. Hermed forbandt Erik Rosenkrands Losneættens Eiendomme paa Vestlandet, hvis Udstrækning ikke kjendes, og Bo Flemmings Gods paa Østlandet, hvis Hovedgaard var Næsøen i Asker. Fru Gørvels Eiendomme skulle vi senere gjøre Rede for. Hvo af disse to har eiet mest, kan jeg ikke afgjøre, rimeligvis har det dog været Fru Gørvel, men i ethvert Tilfælde holdt disse to alle andre samtidige Rigmænd i Landet i lang Afstand. Af saadanne Godseiere af anden Klasse maa især nævnes de danske Familier, der ved Giftermaal vare komne i Besiddelse af Hr. Nils Henrikssøns og Fru Inger Otteddatters¹ Gods, Ætter som Bjelke, Litle, Bildt, Huitfeldt, Lange samt et Par andre ligeledes fra Danmark komne og her indgiftede Slegter, Brokkenhus og Jernskjæg. Men disse Familier bleve boende i Norge og fæstede Rod der, og i det følgende Aarhundrede samlede en af disse Fru Ingers Efterkommere, Jens Bjelke, atter et meget betydeligt og vidstrakt Gods.

I.

Fru Gørvel var, som vi allerede have bemærket, svensk af Fødsel, men da det er gennem sin norske Mødreneæt, at hun har faaet Betydning for vort Land, maa jeg først forklare hendes Herkomst paa Spindesiden. En Gang for alle gjøres opmærksom paa, at det Jordegods, som her omtales, altsammen tilsidst forenedes i hendes Besiddelse.

Mellem de ikke faa svenske Familier, som i det fjortende og femtende Aarhundrede bleve indgiftede i det

¹ Hun besad efter sin Fader ligeledes en Trediepart af Hans Sigurdssøns Godser.

norske Aristokrati, var den en af de mærkeligste, der efter sit Vaaben siden kaldtes „Tre Roser“.¹ En svensk Lagmand Knut Jønsson i Vestergötland havde i Erik af Pommerns Dage ægtet Agnes, Datter og eneste Barn af en norsk, ikke meget bekendt Rigsraad Hr. Alf Haraldsson (Bolt, † 1412). Af dette Ægtepars to Sønner blev den ene, Jøns Knutsson, i Sverige og forplantede der sin Slægt, der navnlig i hans Søn Thure fik en bekendt, men ikke meget hæderlig Repræsentant. Den anden Søn Alf drog derimod til Norge, var i Christiern I's tidligste Regeringsaar dennes Hofsinde, fik derpaa norske Len og blev snart Ridder og Rigsraad. Hans Gods i Norge be-roede væsentlig paa Arv efter den rige Mormoder Fru Katarina Jonsdatter, af hvis tre Døtre hans Moder havde været den ene. Efter hende kom paa hans Part den store Gaard Manvik paa Brunlanæs med tilhørende Gods.² Derhos gjorde han et fordelagtigt Giftermaal med en vest-landsk Kvinde, Fru Magnhild Oddsdatter fra Voss i Ber-gens Stift. Hun havde været gift to Gange tilforn med formuende Mænd, men Skjæbnen vilde, at en ikke liden Del af den første Mands og hele den andens Jordegods kom til at tilfalde hendes Efterkommere i det tredie Ægteskab med Hr. Alf. Den første Mand havde været Rigsraaden og Ridderen Hr. Beinkt Harniktsson (Gyldenløve), der blev slaæet ihjel i Gudbrandsdalen 1446. Med ham havde hun ikke havt Børn, men han havde foruden Morgengaven skjænket hende fjerde og tiende Gave af sit Gods, der laa paa Oplandene. Derpaa havde hun ægtet en Væbner paa Hedemarken, Sigurd (Skaktav)³ til Grefsheim. Med

¹ En Slægt med et lignende Vaaben boede i det 14de Aarhundrede paa Lautin i Ullensaker, men staar neppe i nogen Forbindelse med den her omtalte.

² Dipl. Norv. I. No. 392.

³ Norsk hist. Tidsskrift, 3. R. I. S. 321.

ham havde hun en Søn Karl, men da han blev Biskop paa Hamar og altsaa ugift, blev Moderen ved hans tidlige Død hans Arving. Fru Magnhild havde derhos faaet adskillig Arv paa Vestlandet, hvor det Gods, som forskjellige Ætter paa Voss i Tidens Løb havde samlet, tilflød hende. Hertil kom, at Hr. Alf og hun ingen Leilighed forsømte til at købe og erhverve Jordegods, Noget, hvorom deres talrige bevarede Kjøbebreve endnu ere Vidnesbyrd. Og endelig, hvad der var mest værd af det Hele, kom en Andel i den ovenfor omtalte Hans Sigurdssøns Arv, der omsider blev udskiftet 1490. Paa Hr. Alfs Trediepart faldt Sudreim (Sørum) paa nedre Romerike, der havde været Hovedgaard for Hafthor Jonssøn og Kongedatteren Agnes Haakonsdatter, og under hvilken laa store Masser af Gaarde navnlig paa Romerike og i Hallingdal, dernæst Giske, Norges engang berømteste Herresæde, med overmaade stort Strøgods i Romsdal og Søndmøre, o. s. v., endvidere en Mængde Gods i Senjen med tilliggende „Landvord“ (Afgift af Fiskere), en Bygaard i Oslo, Andel i Gaarde i Bergen samt endelig en stor Del Gods paa de fjerne og fra Norge allerede i politisk Henseende adskilte Hjaltlands-Øer, hvor Hovedgaarden var Valey (nu Vaila), en liden Ø paa Vestsiden af den store Hovedø (nu Mainland). Broderen i Sverige, Jøns, var jo ligeberettiget til Arven, og Hr. Alf maa have affundet sig med ham, men i det følgende Aarhundrede reistes rigtignok herom en Trætte, der senere skal omtales.

Hr. Alf og Fru Magnhild, der begge døde i Slutningen af Aarhundredet, havde tre Børn, Sønnerne Odd og Knut¹ samt Datteren Karine. Hr. Odd døde ung og

¹ Almindeligvis antages Knut, som opkaldt efter Farfaderen, for at have været den ældste, men dette er neppe rigtigt, thi først sees Odd tidligere end Knut at have opnaaet Forleninger, der-

ugift, og Jomfru Karine indtraadte, skjønt hun levede temmelig længe, heller ikke i Ægteskab. Den allerstørste Del af det ad saa forskjellige Veie erhvervede Gods maatte derfor forudsees tilsidst at skulle tilfalde den gjenlevende Søn Knut eller hans Arvinger.

Hr. Knut Alfssøn, der stedse var at regne som en halvt svensk Mand, havde (omtrent 1490) ægtet en svensk Kvinde, Gørvel Eriksdatter (Gyldenstjerne), Datter af en til Sverige indvandret dansk Adelsmand, der havde ægtet en Datter af Kong Karl Knutssøn. Med Gørvel, der maa have bragt Knud adskilligt Jordegods i Sverige, men som døde tidlig og allerede en god Stund før 1500, havde han Børnene Karl, Erik og Bodil. Anden Gang ægtede han en danskfødt Enke, Mette eller Merete Ivarsdatter af den Familie Dyre, der siden optog Navnet Lunge (hun var Hr. Vincents Lunges Faæster). Med hende, der havde Børn af første Ægteskab med den norske Rigsraad Anders von Bergen, men derimod ikke med Hr. Knut selv, fik han neppe Jordegods. Hun levede med sine Stifbørn, som bekjendt, ved og efter Mandens Fald, i Sverige, hvor hun indgik sit tredie Giftermaal med Rigsforstanderen Hr. Svante Nilsson, men hendes Historie forøvrigt vedkommer ikke denne Fremstilling.

Hr. Knut Alfssøn var efter sin Død (1502) bleven dømt at være falden som Landsforræder, og som Følge heraf vare alle hans Eiendomme i Norge inddragne under

---

næst nævnes han udtrykkelig som den ældste i Anna Fikkedatter Bylous Chronicon Geneal. p. 27. Om Odd Alfssøn kan foruden til Diplomatariet henvises til Danske Magazin 4. R. I. S. 78, hvoraf man ser, at han ligesom Faderen har været af de faa Nordmænd i hin Tid, der tjente Kongen som Hofsinde, samt til samme Magazin 3. R. II. S. 21, hvor hans dødelige Sygdom omtales.

Kronen. Hans Søn Karl forlod imidlertid, da han var bleven sin Stifbroder den unge Hr. Sten Stures Uven, Sverige, søgte og erholdt Forsoning med Christiern II og indtraadte i hans Tjeneste. Han forekommer som en af hans mest betroede Krigsmænd og en af Hovedanførerne i Felttoget 1520.¹ Han fik saaledes sin Faders Eiendomme igjen uden, som det synes, at dele dem med sine Søskende, der jo under disse Omstændigheder neppe heller kunde gjøre Krav paa nogen Andel deraf, da Tilbagegivelsen var en personlig Naade mod Karl, men han kom ikke til længe at nyde godt heraf, thi han faldt 1520 under Beleiringen af Stockholm. Han havde ikke været gift. Broderen Erik, der var forbleven i Sverige og ganske betragtedes som svensk Mand, blev nogle Maaneder senere henrettet i det Stockholmske Blodbad. Han havde været gift med Margrete Vasa, et Næstsøskendebarn af den senere Konge Gustav Erikssøn, men Ægteskabet var barnløst.²

Saaledes var af den norske Gren af Rose-Ætten nu kun Kvinder tilbage. Først var der Knut Alfssøns ugifte Søster, Karine. Saa kom Knuts egen Datter Bodil. Denne var dog vist i 1520 allerede død eller levede ialfald ikke længe derefter, men hun havde en Datter af sit Ægteskab med en forøvrigt temmelig ubekjendt svensk Adelsmand Fader Nilssøn (Sparre) til Hjulstad ved Enköping,

¹ Allerede før Slaget ved Brännkyrka (1518) har han, hvad Allen ikke har været opmærksom paa, havt en Commando i Krigen, se Scr. Rer. Svec. I, 2, p. 205.

² Fru Margrete (en Søster af Fru Ebba, gift med Erik Abrahamssøn Leionhufvud og senere Kong Gustavs Svigermoder) ægtede siden den tyske Eventyrer Bernhard v. Melen, der en Tid opholdt sig i Sverige, men siden forlod det, og voldte Kong Gustav store Ærgrelser.

der omtales som levende 1520, men neppe senere. Disse Ægtefolks eneste Barn var igjen Datteren Gørvel,¹ denne Afhandlings Hovedperson. Hendes Fødested var Hjulstad, men Fødselsaaret er tvivlsomt. Det angives² til 1517, men en meget paalidelig Mand, der i hendes sidste Dage stod hende nær, siger at hun ved sin Død i April 1605 var 96 Aar, hvorefter hun skulde være født 1509 eller 1508.³

II.

Det var urolige Tider, der paafulgte, Styrelsen og Retsshaandhævelsen i Norge vare en Stund ikke meget sikre, og Rose-Ættens store Besiddelser her i Landet bleve Gjenstand for fleres Efterstræbelser. Der kjendes intet Skiftebrev mellem Knut Alfsson og Søsteren Karine, heller ikke vides Grunden til, at den sidste ikke blev gift, hvad der var et Særsyn i hine Dage, naar en Pige var saa rig som hun. Maaske har hun været sygelig eller noget lignende. Moderen Fru Magnhild havde tilbragt sine sidste Aar i sin vestlandske Hjemstavn. Datteren, der vel var hos hende, saalænge hun levede, opholdt sig senere i Bergen, hvor man finder hende i Aarene 1516—1517.⁴ Senere flyttede hun til Hedemarken, tog Bolig paa Grefsheim og ansaa sig selv, som det synes, for Arving til det hele Gods i Norge. Den svenske Mandslinje af Rose-Ætten reiste ogsaa Krav paa dette. Den berygtede Thure Jøns-

¹ Samtiden skrev Gørvel eller Gørrild. Norske Historikere have, hvad der forekommer mig at være affecteret og uhistorisk, i den senere Tid skrevet Navnet Gyrvhild.

² F. Ex. i Danmarks Adels Aarbog 1888, S. 102.

³ Danske Magazin 4. R. IV. S. 19.

⁴ Norske Regnskaber og Jordebøger, udg. af H. J. Huitfeldt-Kaas, I. Chra. 1887, S. 35, 64.

søn kom med den Paastand, at hans Fader ikke havde faaet Del i den norske Arv, det vil altsaa sige ikke var bleven udløst af Hr. Alf, hvilket lyder meget mistænkeligt, da det først nu gjordes gjældende, erhvervede sig et Brev i sin Interesse fra Kong Frederik I, sendte Bud til Norge og oppebar virkelig til sine Tider noget af Renten, saaledes bl. A. af Godset paa Hjaltland.¹ Som hans Agent i Norge nævnes en dansk Adelsmand, der var traadt i hans Tjeneste, Jakob Brokkenhus, senere Landsdommer i Fyn. Hertil kom ogsaa, at Fru Inger Ottesdatter paa Østraat, en fjern Slægtning af Rose-Ætten, med sin Svigersøn Hr. Vincents Lunge vovede en, som det maa synes, særdeles dristig Streg. Hun satte sig nemlig uden videre i Besiddelse af Godset i Nordlandene og af Giske Hovedgaard med Tilliggende, hvortil hun aabenbart ingen Ret havde, og sandsynligvis af endnu flere Eiendomme. Den rette Arving, Jomfru Gørvel, var der en Tid ikke megen Tale om, og senere forsøgte Thure Jønssøn at paastaa Ret til at være hendes Værge, neppe i ganske uegennyttig Hensigt. I Marts 1531 kom disse Spørgsmaal frem ved et Raadsmøde i Oslo. Her mødte en Peder Svenske paa Jomfru Gørvels Vegne, og Jakob Brokkenhus for Hr. Thure. Jomfru Karine lod paa sin Side paastaa, at Gørvel ikke havde noget at fordre i Norge, da denne havde oppebaaret sin fulde Del af Arven i Gods i Sverige, og desuden var hun, Karine, „Fadersøster til samme Arv, Jfr. Gørvel Søsterdatter“. Raadet heldede til Karines Side og afviste baade Hr. Thure og Jfr. Gørvel, indtil Parterne fremkom med Skiftebreve og andre Bevisligheder.²

Saa kom Christiern II's Optræden i Norge og de

¹ Dipl. Norv. XII. No. 596.

² Dipl. Norv. I. S. 787.

dermed forbundne Uroligheder, under hvilke Thure Jønssøn, som bekjendt, fik en brat Død i Konghelle 1532. Samme Aar, men uvist i hvilken Maaned, indtraadte Jfr. Gørvel i sit første Ægteskab, nemlig med den svenske Adelsmand Peder Nilssøn Grip til Folnes, der skal være født 1507,¹ og havde altsaa fundet en Talsmand for sine Rettigheder. Denne Mand blev i det nævnte Aar 1532 af Kong Gustav udsendt mod det nordenfjeldske Norge som Anfører for en Styrke, hvorved denne Konge skulde bistaa de Danske imod Erkebiskop Olaf, der havde grebet Christiern II's Parti, men er neppe kommen længere end til Jemteland.² Det er ikke usandsynligt, at han selv har ønsket en saadan Anledning til at komme til det Land, hvor Gørvel havde saa store Arveprætensioner. Længere ud paa Aaret (16de Juli 1532) lod Kong Gustav rette en Henvendelse til det norske Rigsraad, hvori han anmoder om dets Bistand saavel for Thure Jønssøns Sønner som for Peder Grip, at de kunne komme i Besiddelse af „sine“ norske Eiendomme.³ Aabenbart maa altsaa Ægteskabet mellem Peder og Jomfru Gørvel da have været fuldbyrdet, da han og ikke hun nævnes som Prætendent til Arven. Ved denne Leilighed kaldes Peder Nilssøn „vor Raad“ og er altsaa svensk Rigsraad. Men dette Gørvels første Ægteskab blev kun af kort Varighed, thi Peder

¹ Stiernman, Svea och Götha Höfdinga-Minne II. S. 78.

² Tegel, Gustaf I's Historia, I. S. 306. Samll. til d. N. F. Hist. I. S. 343.

³ Samll. I. 349. Mellem de Sager, som det i det mindste paa-tænkte at behandle ved det norske Rigsraadsmøde i Bud i Romsdalen i Efteraaret 1533, var ogsaa Fru Gørvels Arv; paa en Memorial, Mødet vedkommende (Dipl. Norv. X. S. 729), nævnes „Karl Knutssøns Søsterdatter.“

drukne*de* i Mälaren den 26de Sept. 1533.¹ Fru Gørvel og han havde ikke Børn, og hun stod der nu som en enlig Enke, og det, hvis hun virkelig skulde være født 1517, i en Alder af kun 16 Aar.

Det blev dog just ikke nogen lang Enkestand. Under det ved Frederik I's Død opstaaede Interregnum sendte det danske Rigsraad i Begyndelsen af 1534 et Gesandt-*skab* til Sverige, i hvis Spidse stod Rigsraaden Hr. Truid Gregerssøn Ulfstand, en stor Jordegodseier navnlig i Skaane, for at afslutte et Forbund mellem de nordiske Riger, som ogsaa vedtoges, men uden dennegang, formedelst mellemkommende Begivenheder, at komme til at træde i Kraft. Ved denne Leilighed blev Hr. Truid, som før neppe kan antages at have kjendt Fru Gørvel,² i en Fart gift med hende. Har noget Ægteskab været et Fornuftparti, da sikkert dette, thi Truid Ulfstand, der skal være født 1487, var jo for det første betydeligt (30 eller dog mindst 23 Aar) ældre end sin Brud, og dertil var han Enkemand med 4 Sønner og 3 Døtre. Naturligvis har paa den ene Side Hr. Truid været begjærlig efter det Gods, som Gørvel besad i Sverige og var berettiget til i Norge, og paa den anden Side har vel hun ment, at intet Middel kunde være kraftigere til at komme til sin Ret i Norge end et Ægteskab med en formaående dansk Rigsraad. Hr. Truid var desuden allerede godt

¹ Stiernman, *l. c.* Naar det her heder, at Ægteskabet havde fundet Sted i August 1532, kan dette efter det ovenanførte neppe være ganske nøiagtigt.

² Han angives i nyere Skrifter at være slagen til Ridder i Stockholm efter Blodbadet 1520, men uden at herfor haves nogen Hjemmel. I 1523 (Dipl. Norv. II. S. 791) nævnes Hr. Truid ikke som Ridder, og han er vistnok først blevet det ved Frederik I's Kroning.

kjendt i Norge, hvor han i 1532 i Forening med Claus Bilde havde havt at ordne de forvirrede Forhold, som vare opstaaede efter Christiern II's Feide og Erkebiskop Olafs Frafald. Det heder i en samtidig svensk Adelsmands Optegnelser, at Hr. Truid „fæstede“ Fru Gørvel „paa samme Tid“, som han kom til Sverige som det danske Rigsraads Gesandt,¹ og Ægteskabet maa være blevet fuldbyrdet strax og Truid have ført sin unge Hustru med sig til Varberg Slot, hvor han som Befalingsmand havde sit stadige Opholdssted. Hun fik som Morgengave Gods i Halland og 1000 ungerske Gylden. Kong Gustav saa i Almindelighed saare nødtigt, at den svenske Adel indgik Ægteskabsforbindelser med den danske. Rimeligvis har dog Hr. Truid forstaaet at vinde ham, eller ogsaa har han ment at kunne opnaa noget gjennem den danske Magnat og derfor ikke lagt Hindringer i Veien for Partiet.

Fru Gørvels Ægteskab med Hr. Truid, der var stiftet saa ganske faa Maaneder efter hendes første Mands Død, blev neppe lykkeligt. Strax efter Brylluppet fulgte en lang Række af stormfulde, for de Nygifte lidet lystelige Begivenheder. I Slutningen af Mai 1534 var Hr. Truid tilstede i Malmø, just som denne By, hvor Akershus's gamle Lensherre, Hr. Magnus Gyldenstjerne, nu var Befalingsmand, overrumpledtes af Lybekkernes og den med dem forbundne Grev Christopher af Oldenborgs Tropper, med hvem Byens bekendte Borgemester, Jørgen Kok, stod i Ledtog. Alle tilstedeværende Adelsmænd arresteredes, og Hr. Truid var nu Fange i 9 Uger. Vel slap han i Begyndelsen af August løs af dette Fangenskab, men kun paa den Betingelse, at han maatte sværge Greven, efter hvem den

¹ Lars Siggessøns Antegnelser, udgivne sammen med Anne Fikkedatter Bylous Chron. geneal. S. 34.

paafølgende „Feide“ benævnes, Huldskab og Troskab. Da Greven var Sveriges Fiende, blev Følgen den, at Kong Gustav øieblikkelig lagde Beslag paa alle Fru Gørvøls svenske Eiendomme. Foreløbig havde altsaa denne havt liden Fordel af den nye Forbindelse: hendes Eiendomme i hendes Fødeland, med Hensyn til hvilke hun hidtil havde kunnet være tryg, havde hun mistet, og Udsigten til at komme i Besiddelse af de norske var foreløbig lige fjern!

Snart blev det endnu værre. I November Maaned 1534 kom en svensk Hær og begyndte at beleire Varberg Slot. Hr. Truid, der vel har troet paa Grev Christophers Lykkestjerne og anseet ham for den mægtigste, forsvarede sig mod Kong Gustavs Folk og „holdt Varberg til Grevens Haand“.¹ Vistnok kunde Hr. Truid den 11te Jan. 1535 skrive til Erkebiskop Olaf i Trondhjem, at Svensken nu efter 9 Ugers Beleiring igjen var borte, — paa hvilke Betingelser de hævede Beleiringen, siges ikke — men han tilføier, at han har lidt ubodelig Skade og mindst tabt 20,000 Mark ved denne Affære.²

Men Ulykken skulde snart antage endnu større Omfang. Eventyreren Hr.³ Marcus Meyer, en Hamburger, der paa den Tid var en af Grev Christophers og Lübecks Hovedanførere, blev i Januar 1535 fangen ved Helsingborg, hvor de Svenske (vel tildels de samme, der havde beleiret Varberg) i Forening med den danske Rigsmarsk, Hr. Tyge Krabbe, der i sidste Øieblik svigtede de Grevelige, tilføiede disse et stort Nederlag. Efter nogen Strid om,

¹ Dipl. Norv. VIII. S. 768.

² Sammesteds XI. S. 689, cfr. VII. S. 762. *Denne* Beleiring har hidtil ikke været kjendt eller omtalt af Grevefeidens Historikere.

³ Slagen til Ridder af Henrik VIII af England.

hvor den vigtige Fange skulde anbringes — Kong Gustav søgte forgjæves at faa hans Person i sine Hænder — bestemtes, at han skulde overgives til Truid Ulfstand, der altsaa nu indtog en vis Neutralitet mellem Partierne. Han kom da til Varberg. Efter Arild Huitfeldts Beretning, der har al Sandsynlighed for sig, skal Hr. Truid snart have fundet Behag i denne sin nye Fange, der ogsaa var en ualmindelig beleven, omgængelig og underholdende Mand, og som Følge heraf fik Marcus megen Frihed, idet han skal have givet sit Æresord paa ikke at misbruge den. Men dette kom Slotsherren dyrt at staa. Efter Slaget ved Helsingborg eller vel egentlig allerede efter den svenske Beleiring, der vel er endt efter en Capitulation, havde Hr. Truid ganske skilt sig fra Greven, og herved havde han opnaaet den Fordel, at den skaanske Adel kunde gaa i Forbøn for ham hos Kong Gustav, at han kunde faa sin Frues beslaglagte svenske Eiendomme tilbage. Men de grevelige Tropper, hvem Slaget ved Helsingborg vel havde svækket, men ingenlunde tilintetgjort, og som endnu havde baade Malmø og Landskrone i sin Magt, kom snart for Varberg og truede Slottet. Nu vidste Marcus meget vel, at Borgerne i den lille By, som i de fleste af Danmarks Stæder, vare Greven hengivne, da han jo gav sig Mine af at ville gjenindsætte Christiern II. Øieblikkelig lagde saa Marcus sin Plan. Han fik en Stilstand afsluttet og satte sig i Forbindelse med en Capellan paa Slottet, hvem han drog over paa sin Side. Gjennem ham fik han aabnet en hemmelig Brevvexling med Hovedmændene for det grevelige Parti i Varberg By. Ogsaa andre af Slottets Personale inddroges i Complottet, og en Nat praktiseredes 21 Landsknegte og 10 Borgere op paa Slottet ad en ligesaa modbydelig som eiendommelig Vei, nemlig gennem det, man

i de Dage kaldte „Hemmeligheden“. ¹ Disse Mennesker holdtes skjulte paa Marcus's Rum, indtil Hr. Truid, der stode trygt paa Stilstanden, den følgende Morgen havde taget sig en Tour ud fra Slottet til sin Staldgaard. Nu styrtede de Sammensvorne frem fra sit Skjul og gjorde sig til Herrer paa Slottet. Hr. Truid maatte finde sig i sin Skjebne og skyndsomt ile bort for at redde sig selv og søge Bistand andensteds. Denne dristige Streg foregik den 11te eller 12te Marts 1535.

Marcus fik et stort Bytte, thi den rige Truid havde alle sine Penge og Kostbarheder paa Slottet, men hvad værre var, baade hans unge Hustru og hans Børn af første Ægteskab vare nu i Marcus's Vold. Dette vedbleve de at være i mere end 14 Maaneder.

Selvfølgelig var Hr. Truid rasende over, hvad der var hændt, og særlig forbitret ved at vide sin Hustru i Fiendens Magt. Og da Marcus Meyer var særlig bekjendt for sin Uimodstaaelighed hos det smukke Kjøen, kunde det neppe undgaaes, at der opkom Rygter om ham og den unge Slotsfrue. Disse bleve uden Tvivl især nærgaaende, da Fru Gørvel ud paa Høsten fik en Søn. Den 15de Novbr. 1535 skriver en Kannik i Oslo til Erkebiskop Olaf i Trondhjem saaledes: „Hr. Truid ligger for (o: beleirer) Varberg Slot, hans Frue ligger i Barselseng paa Slottet“, ² og man synes at kunne iagttage Brevskriverens onskabs-

¹ *Marcus funem per cloacæ foramen demisit.* (Seditionum Dan. liber, Scr. R. D. VIII. p. 523).

² Dipl. Norv. XII. S. 686. Brasch (Vemmetofte I. S. 62) forvansker dette derhen, at Fru Gørvel „nedkom med en Søn den 15de Novbr.“ O. Vaupell fortæller (Museum 1890, S. 197) om den »syttenaarige fortryllende« Fru Gørvel. *Hvorfra har han det?*

fulde Smil mellem Linierne. Men al Rimelighed taler for, at Sønnen, der blev kaldt Nils, har været ægte, thi det var jo først henimod Midten af Marts, at Truid mistede Slottet. Heller ikke blev der nogensinde Tale om andet, end at Sønnen var legitim. Men Marcus vedblev rigtignok som Herre paa Varberg at være sammen med Fruen endnu et halvt Aar efter Barnets Fødsel. En mistænkelig Læser kunde falde paa at hefte sig ved den Hilsen, som nogle af Marcus's engelske Venner, der havde besøgt ham paa Varberg, siden sendte Fru Gørvel, da dette jo kunde tyde paa Venskab mellem hende og Marcus, og der blev siden ved hans pinlige Forhør særlig forlangt Besked af denne, om hvorfor han tilbageholdt hende o. s. v., men alt dette berettiger dog ingenlunde til at kaste Stænk paa hendes gode Navn og Rygte.¹

Men imidlertid kunde Marcus Meyer dog tilsidst ikke længere staa sig mod sine Fiender. Greven formaaeede ikke at hjælpe ham, thi han var nu selv beleiret i Kjøbenhavn, og den 27de Mai 1536 kunde Truid Ulfstand endelig triumphere. Selv skriver han til sin Fætter Esge Bilde i Bergen: „Da hjalp Gud mig, jeg havde for Varberg Slot 8 Kartover; da 4 slog, gik vort Skyts af, da 12 slog, gik Hul paa Muren, før Sol var nede, ledte de Jernkloder i alle Vraaerne efter Marcus, saa han nødtes til at gaa ud i vore Hænder med hvert Barn, som paa Slottet var. Og da undte Gud mig den Lykke, at jeg fik min Hustru og mine smaa Børn der ud karske og uskadte, og fik jeg ikke saa godt af alt det, jeg mistede paa Slottet, som en Hvid uden min Hustrus Gangklæder.“²

¹ Aktstykker til Nordens Historie i Grevefeidens Tid I. S. 527. II. S. 558, 564. Paludan-Müller, Grevens Feide II. S. 331.

² Aktst. til Nordens Hist. i Grevefeidens Tid II. S. 285—286.

Marcus Meyers Skjebne er bekendt. Han blev den 17de Juni 1536 henrettet og parteret ved Helsingør; Presten, som hjalp til ved Forræderiet paa Varberg Slot, blev „levende opskaaren“.¹ Marcus's Broder Gerhard var først bleven frigiven, men da Lybekkerne siden beskyldte ham for Sørøveri, maatte ogsaa han bøde med Livet.²

III

Saasnart Grevefeiden var endt, kunde Hr. Truid Ulfstand for Alvor begynde at arbeide paa at hævde sin Hustrus norske Gods. Han havde dog allerede tidligere sat sig i Bevægelse i saadan Hensigt.³ Klogelig indsaa han, at Jomfru Karines Interesser dog tilsidst faldt sammen med hans egne, thi Gørvel var dog dennes Arving; det var „andet Folk“, som han skriver til Erkebispen, det gjaldt at fortrænge, nemlig Fru Inger og Thure Jønssøns Sønner, Johan og Laurits, der fastholdt sin Faders Paa-stand. Jomfru Karine, der nu var syg og hjælpeløs paa Grefsheim, havde faaet et Naboskab i den danske Adelsmand Iver Jenssen (Jernskjæg), der ved Giftermaal med Hr. Olaf Galles eneste Barn og Arving, Karine Galle, havde faaet Gods i Norge og synes ved den Tid at have opholdt sig paa Hovin paa Helgeøen (uden dog vel at eie

¹ Til de ældre Beretninger er nylig kommet et samtidigt Brev, Dipl. Norv. XIII. S. 702.

² Waitz, Lübeck unter Jörgen Wullenweber III. S. 228. En romantisk Fortælling hos den lybekske Chronist Regkmann beretter, at Gerhard var sluppen fri, fordi Tolderens Pige i Helsingør havde tilbudt at ægte ham, men at hans Hoved siden sendtes Pigen, da han var henrettet.

³ Truids Brev til Erkebispen 11te Jan. 1535 og Biskop Mogens af Hamar til Erkebispen 28de Januar 1535. Dipl. Norv. VII. S. 762.

denne Gaard.¹ Til ham har da Hr. Truid skrevet og paalagt ham at tage Vare paa Jfr. Karines Løsøre og Penge samt, — betegnende for den Tid — særlig paa hendes Signet, at det ei skulde blive misbrugt til Udstedelsen af Gavebreve.² Juledag 1536 vare en Adelsmand og to Kanniker, en fra Hamar og en fra Oslo, tilstede hos Jomfru Karine tilligemed Iver Jenssen „til Hovin“ og hans Hustru. Ved den Leilighed skjænkede Jomfruen Ivers Hustru Karine Galle en Gaard i Sande paa Vestfold for „god Kjærligheds og Skyldskabs Skyld“ og (som Iver Jenssen lod bevidne af de ovenomtalte Personer) uden Anmodning af ham og hans Hustru.³ Ikke ret længe efter, i Begyndelsen af 1537, maa Jomfru Karine været død, men forinden havde Biskop Mogens af Hamar været ude. Han havde faaet istand et Gavebrev fra hende til Hamar Bispestol eller Domkirke, hvorved hun skjænkede ham og hans Efterfølgere hele Grefsheim med alt derunder liggende Gods. Da Iver Jenssen kom til paa Hr. Truids Vegne, laa Jomfruen „paa Baaren“, og da han vilde nedpakke hendes Efterladenskab i Kister og Skrin, indfandt Biskoppens Tjenere sig paa Grefsheim og tog med Magt Guld, Sølv, Penge og Breve fra ham. Siden paastodes, at disse Breve, der aldrig mere kom frem, havde været af høieste Vigtighed og navnlig indeholdt det Skifte mellem Alf Knutssøn og hans Broder Jøns, hvorom der var saa megen Strid og Tvivl.⁴ Grefsheim og dets Gods var visselig en af de betydeligste

¹ Dipl. Norv. I. S. 792.

² Dipl. Norv. II. S. 831.

³ Dipl. Norv. I. S. 792. Først mange Aar efter (1552) blev denne Gave erkjendt af Fru Gørvels tredie Mand Hr. Lage Brahe. Dipl. Norv. IV. S. 831.

⁴ Dipl. Norv. II. S. 831.

Gaver, den norske Kirke har faaet af nogen privat Giver, men Bispestolen fik da, som vi skulle se, ikke lang Tid til at glæde sig over Erhvervelsen. Det er ellers ret interessant at se, at Biskop Mogens har kunnet tænke paa noget saadant et halvt Aar efter, at Christian III. havde tilintetgjort Catholicismen og fængslet Bisperne i Danmark, hvorefter det jo maatte synes at være kun et Tidsspørgsmaal, hvormange Maaneder, Uger eller Dage det vilde vare, inden den samme Revolution skulde gennemføres i Norge.

Hr. Truid maatte naturligvis snarest muligt gjøre en Reise til Norge, og det traf sig saa, at han kom til at forbinde et offentligt Ærinde med sit private, idet han, sikkert ikke uvillig, sættes i Spidsen for den betydelige Styrke, som sendtes til Norge i Foraaret 1537 for at fuldbyrde dets Underkastelse under Christian III. og det danske Rigsraad. Den 1ste Mai var han i Bergen, hvor Fru Inger strax maatte finde sig i at afstaa ham Knut Alfssøns Gods i Nordland.¹ Efter saa at have været i Trondhjem finde vi ham noget over Midten af Juni ved Hamar, hvor Biskoppen en kort Stund gjorde Mine til at ville forsvare sin Borg. Enden blev, som bekjendt, at den gamle Biskop maatte vandre som Fange til Danmark. For Sikkerheds Skyld lod Hr. Truid ham udstede en Renunciation paa Grefsheim² (for at det ikke med Bispestolens Gods skulde gaa til Kronen). Derhos lod han en Kannik paa Hamar, hvis Alter (St. Annas) og Præbende var stiftet af Alf Knutssøn, erkjende, at han nu havde dette af Hr. Truids Naade, og at det skulde hjemfalde til ham, om ikke Tjenesten overholdtes.³ Iver Jenssen

¹ Dipl. Norv. III. S. 830.

² Sammesteds I. S. 794.

³ Sammesteds III. S. 830.

fik saa Tilsynet med Grefsheim og det andet Gods i den Egn, hvorefter Hr. Truid drog hjem.

Meget var allerede opnaaet ved denne Reise, men mere stod igjen, og navnlig var det de svenske Fordringer, det gjaldt at blive kvit. Gustav Vasa understøttede Thuresønnerne, og vistnok efter hans Foranstaltning vare i Slutningen af August 1537 ti danske og svenske Adelsmænd tilstede i Halmstad for at dømme i Sagen.¹ De svenske Prætendenter havde paastaaet, at deres Fader og Bedstefader i 60 Aar havde maattet undvære sin norske Arv, hvortil Hr. Truid svarede, at Alf Knutssøn og Broderen Jøns havde delt sin Arv saaledes, at den første havde faaet det norske, den anden det svenske Gods, og at hans Hustru var rette Arving til alt Godset i Norge. Johan Thuressøn paastod igjen, at der intet Skifte havde fundet Sted. Kjendelsen gik saa ud paa, at da ingen Breve kunde fremlægges, skulde begge Parter møde den 25de Januar næste Aar i Oslo for otte Samfrænder, af hvilke hver skulde vælge de fire, hvilke da tilligemed de norske Lagmænd, som kunde erholdes, skulde dømme Parterne imellem.

Efterat saa Truid Ulfstand i Mellemtiden havde været virksom og bl. A. tilveiebragt et Vidnesbyrd fra Almuen ved „Haugane Stevnestue“² (20de Dec. 1537) om, at Hr. Alf i sin Tid aldrig havde drevet sin Broder

---

¹ Dipl. Norv. XII. S. 722. Betegnende for den solidariske Samfølelse, der dog endnu forbandt de nordiske Rigers Adel, er det, at disse i sin Erklæring ikke sondres efter sin Nationalitet, men at de syv af dem, der vare Riddere, nævne sig først, Danske og Svenske om hinanden, uden Tvivl efter Anciennet som Riddere, hvorpaa komme de tre øvrige, der kun vare Væbnere, og som alle vare danske.

² I Tanum Sogn paa Brunlanes (Dipl. Norv. X. S. 91).

bort fra Norge, men at han og Jøns altid havde forliget sig godt som kjødelige Brødre, samt at der aldrig før havde været skeet Paatale med Hensyn til Manvik Gods,¹ mødte Parterne til bestemt Tid i Oslo. Retten udgjordes af Kantsleren i Norge, tre Væbnere, fem Lagmænd og ti Borgemestre og Raadmænd fra Oslo og Tønsberg, derhos havde ogsaa „de ærlige og velb. strenge Herrer og gode Mænd, som paa begge Sider i Halmstad vare tagne“, indfundet sig, af dem nævnes dog kun tre Svensker. Laurents Thuressøn gjentog de gamle Paastande, Hr. Truid henholdt sig til, at hans Hustrus Gods havde i „tre Langfeders Tid“ fulgt Hr. Alf og hans Arvinger og nu var kommen under den fjerde, hans Hustru. Han paastod endvidere, at et Skifte for 50 Aar siden var skeet i Bergen mellem Alf og Jøns, hvad han beviste med Vidnesbyrd af flere, der skulde have seet det. Nu fremdroge de Svenske Skiftetrevet efter Hans Sigurdssøn, hvori Alf og „hans Søkende“ havde faaet en Trediedel af dennes Efterladenskaber, idet de undlode at svare paa Hr. Truids Anførte om Skiftet mellem Brødrene; af det sidstnævnte Brev, som dog ei her kunde være afgjørende, fremlagdes flere Copier. Under de fortsatte Replikér anførtes det fra de Svenskes Side, at Hr. Truid i Halmstad havde sagt, at han ikke vilde paastaa Hævd, men forsvare sin Hustrus Arv ved Breve og Bevisligheder, hvilket Hr. Truid bestemt benegtede at have sagt. Der fremkom ogsaa Tale om en Brevkiste i Bergen, som skulde indeholde Documenter af Vigtighed, men Kjendelsen blev, at Truid paa sin Husfrues Vegne skulde beholde Arvegodset ubehindret for hver Mand, „indtil saalænge det bliver ham afvundet med Lov og Dom“.² Denne Kjendelse afsagdes

¹ Dipl. Norv. XII. S. 724.

* Dipl. Norv. XII. S. 728 flg.

i Oslo 30te Januar 1538. Den følgende Dag — dette er paaafaldende nok — lod Hr. Truid fire Mænd, af hvilke de tre havde deltaget i Gaarsdagens Kjendelser, bevidne, at de virkelig havde seet Skiftebrevet mellem Hr. Alf og Jøns Knutssønner, uden dog at mindes, hvad Gods deri ommeldtes.¹ Inden Hr. Truid forlod Oslo, havde han ogsaa tilhævdet sig nogle Eiendomme i Nedenes, der siden Confiskationen fra Knut Alfssøns Tid fremdeles vare beholdne under Kronen, men hvorpaa Lensherren Peder Hansen Litle nu maatte give slip.² Efter denne Tid synes de svenske Fordringer ikke mere at være gjorte gjældende, i det mindste neppe ved Rettergang, skjønt der nok er Spor til, at Hr. Truid ikke følte sig ganske sikker fra den Kant.³

I det følgende Aar finde vi atter Truid Ulfstand i Norge og paany i offentligt Ærinde sammen med sin gamle Collega fra 1532 Hr. Claus Bilde for at ordne forskjellige Forhold i Landet, hvor de udgave den bekjendte Reces af 1539. Men Leiligheden benyttedes ogsaa nu til at bringe Jordegodssager i Orden. I Bergen fik han Godset i Ryfylke i Orden, men at faa Rede paa den i Oslo 1538 omtalte Kiste med Documenter lykkedes ikke. Derimod fik han en meget væsentlig Sag bragt til Endskaab, nemlig sit Mellemværende med Fru Inger Ottesdatter. Denne, som ikke længer havde nogen Vincents Lunge at støtte sig til, havde jo allerede i 1537 gjort ham Indrømmelser, men nu (22de Sept. 1539) sluttedes i Bergen et afgjørende Forlig med hende. Paa Giske havde hun uden Tvivl allerede givet slip, men nu aftaltes fredeligt Opgjør af

¹ Dipl. Norv. III. S. 833.

² Dipl. Norv. XII. S. 732.

³ Se saaledes f. Ex. et Vidnesbyrd, han lod optage i 1540. Dipl. Norv. XII. S. 741.

alle de andre Tvistemaal. De Indtægter, som Fru Inger havde oppebaaret i den Tid, hun havde siddet inde med Eiendomme af Knut Alfssøns Gods, slap hun dog at betale tilbage. Alt dette skulde være en død og aftalt Sag.¹ Men Hr. Truid lod sig, som overhoved den Tids Gods-eiere, ikke nøie med at vindicere sin Hustrus Arvegods. Han begyndte strax at indkjøbe endnu flere Gaarde, naar Leilighed tilbød sig, og hans Fogder havde aabenbart Ordre til ikke at forsømme gunstige Anledninger til fordelagtige Erhvervelser.² Hvad der kunde faaes tilbage af Forfædres Gaver til Kirken, forsømte Hr. Truid ikke, som vi allerede have haft Exempel paa, at indkræve. Allerede 1537 tog han Forbehold med Hensyn til en Præbende i Hamar, som siden ogsaa virkelig blev inddragen. I 1548 ser man, at han ogsaa havde taget til sig Hellig-Løsens Alterpræbende i Mariakirken i Oslo og det til samme Kirkes Capitels Commune henlagte Gods i Hallingdal, hvilket Knut Alfssøn³ i sin Tid havde givet.⁴ Høist karakteristisk er det, at han i 1539 endog havde udstrakt sine Hænder efter Hellig-Haagens Præbende i Maria-kirken. Dette var stiftet af Henrik Krummedike „for Hr. Knut Alfssøns Sjæl“, og Hr. Truid har saa villet have det til sin Frue, Hr. Knut Alfssøns Datterdatter.⁵ Men Eske Bille, Henrik Krummedikes Svigersøn (og tilige Truid Ulfstands Fætter), paastod, og det naturligvis

¹ Dipl. Norv. II. S. 838 fig., hvoraf sees, at Ingers Occupationer og Paastande i sin Tid havde gaaet meget vidt.

² Saaledes f. Ex. i 1539 kjøbte Truid Gods i Borgesyssel og paa Vestfold. Dipl. Norv. II. S. 837. I D. N. XII. vil findes en Række Kjøbebreve fra 1544 o. s. v.

³ Aar 1500, Dipl. Norv. II. S. 746.

⁴ Dipl. Norv. VI. S. 804.

⁵ Dipl. Norv. X. S. 767.

med fuld Grund, at han og hans Børn her vare de beretigede, og han sees ogsaa at have faaet Medhold.¹

Fru Gørvel var altsaa ikke bleven skuffet, naar hun havde haabet i sin Mand at finde en driftig og energisk Jorddrot. Ogsaa paa de svenske Godser fik han Ret. Kong Gustav havde allerede 1535 hævet Beslaget paa disse, skjønt han, som rimeligt kunde være, ikke var Hr. Truid god, da han havde taget Grevens og Lybeks Parti og ladet sig beleire af de Svenske. Benaadningen skede, som det heder i Kongens Brev til ham, „af Hensyn til den store Skade, der var overgaaet ham, og for vor kjære Svoger (Christian III's) Skyld“.² Senere var der dog ikke Mangel paa Rivninger mellem Truid og svenske Adelsmænd, tildels ogsaa med Kongen selv.³

Forøvrigt vides ikke meget om Hr. Truids og Fru Gørvels Samliv. Sagnet fortæller, som vi senere skulle høre, at det var helt ulykkeligt.⁴ Det blev ogsaa efter den Søns Fødsel, der fødtes under Varbergs Beleiring, barnløst.

IV.

Hr. Truid Ulfstand var, saalænge han levede, Befalingsmand paa Varberg.⁵ I 1545 afgik han ved Døden

¹ Dipl. Norv. VI. S. 804.

² Gustav den I's Registranter 1535. S. 154.

³ Fru Ebba, Kong Gustavs Svigermoder, klagede over, at Hr. Truid vilde bemægtige sig den Morgengave, hendes Søster i sin Tid havde faaet af Gørvels Morbroder, Erik Knutssøn. Adskillige „gode Mænd“ klage ligeledes over ham. Sammesteds 1541, S. 19, 275.

⁴ Findes i „Skånska Herregårdar“ og derefter hos P. v. Möller.

⁵ I flere Skrifter, saasom i Brasch om Vemmetofte og i P. v. Möllers Bidrag till Hallands Historia, findes fortalt, at Truid Ulfstand førte Befalingen over den store danske Flaade, der udsendes mod Nederlandene (1543). Dette er ganske urigtigt og beror paa en Forvexling med Hr. Magnus Gyldenstjerne.

i November Maaned paa Hekkeberg, altsaa vel under et Familiebesøg. En samtidig Krønike omtaler i noget dunkle Udtryk, at den grundrige Mand fik en ulykkelig Død.¹ Omstændighederne hermed ere neppe kjendte. Fru Gørvel var altsaa for anden Gang Enke, dennegang med en Søn og desuden med syv Stifbørn, af hvilke vel de fleste, maaske alle, vare voxne. Hun var endnu en ret ung Kone, høist 36, maaske kun 27—28 Aar gammel, og saa rig, at Beilere ikke vilde udeblive. Efter ikke lang Tids Forløb, i ethvert Fald en Stund før Juli Maaned 1547 var hun ogsaa for tredie Gang gift.² Hendes nye Husbonde blev en Modersøstersøn af hendes Stifbørn, Hr. Lage Brahe til Krogholm og Vidskjøl i Skaane, dansk Rigsraad og bekjendt allerede for sin Deltagelse i Grevefeiden. Med ham skal hun have været meget lykkelig, hvilket i Sagnet har faaet det Udtryk, at hun pleiede at sige, „at hun hellere vilde være i Helvede med Hr. Lage end i Himlen med Hr. Truid.“³ Om Hr. Lage, der ligesom Hr. Truid deltog i adskillige offentlige Gjøremaal og bl. A. en Tid havde adskilligt med Syvaarskrigens Ledelse at gjøre, er bevaret en mærkelig Ytring af Cantsleren Johan Friis, der siger: „Der er ingen af de Danske, som Kongen (Gustav) af Sverige kan saa vel lide som hannem“.⁴ Han

¹ Monumenta Hist. Dan. udg. af H. F. Rørdam I. S. 433: (1545) *Ante Martini obiit nobilis vir ac strenuus miles, dominus Trudo Gregorii in Heckeberg valde misere, quantumvis ditissimus auro fuit.*

² Endnu 22de Oct. 1546 var hun Enke, se Danske Cancelli-Registranter 1535—1550, S. 471.

³ Skånska Herregårdar under Torup.

⁴ Johan Friis til K. Frederik II. den 8de April 1559, trykt i Uddrag i min Afhandling om F. II's paatænkte Giftermaal, Norsk hist. Tidsskr. II. S. 97.

har vel oftere besøgt Sverige i Anledning af sin Frues Godser der og da truffet sammen med Kongen. Maaske har Fru Gørvel fulgt ham en og anden Gang til sit Fødeland. Hermed være det nu, som det vil, men sikkert er det, at det nye Ægteskab forvoldte heftigt Fiendskab mellem Hr. Lage Brahe og i det mindste nogle af hans Fættre, Fru Gørvels Stifbørn; om hende selv hører man i disse Forhold Intet. Den Ting, at Fru Gørvel havde giftet sig paany, kan neppe alene have været Grunden, om end naturligvis Ulfstanderne helst vilde have seet, at hun var bleven ugift. Der maa have været Omstændigheder, vi ikke kjende. Strax opstod der Vanskeligheder med Skiftet efter Hr. Truid, derimellem ogsaa om det norske Gods, thi dels havde Hr. Truids Bo Del i den før og nærmest efter hans Død faldne Landskyld, dels havde Ægtefolkene i Forening kjøbt nyt Gods i Norge, dels var der ogsaa, hvilket her forbigaaes, Tvist om Morgengave og deslige. Allerede snart — Tiden kan ikke nøiagtig angives, men det har været senest i Sommeren 1548 — var det kommet saavidt i Fiendskabet mellem Hr. Lage Brahe og hans Navnefætter Lage Ulfstand, Faderens Efterfølger paa Varberg Slot, at Rigsmarsken Erik Banner i Kongens Navn havde maattet tage en Haandfæstning af dem begge for at forebygge ligefrem Feide.

I Sommeren 1547 gjorde Hr. Lage sin første Norgesreise og var tilstede baade i Oslo og Bergen, og forlangte paa begge Steder Rettens Erklæring om Landskylden for Hr. Truids Dødsaar. Det klareste Svar fik han i Bergen, hvor nogle Adelsmænd, Lagmænd, Borgemestre o. s. v. forklarede, at da Hr. Truid var død mellem Mikkelsdag og Paaske, skulde Landskylden efter Kong Haakons Retterbod deles mellem Fru Fru Gørvel og Hr. Truids

Børn.¹ Forøvrigt paatalte han Jordegods, som var fra-kommet Fru Gørvel, og som altsaa har undgaaet Hr. Truids skarpe Øine. Man faar det Indtryk, at Hr. Lage ikke har været mindre om sig end Hr. Truid, men ligesom denne og Datidens Adel i Almindelighed varetaget sine timelige Interesser med stor Energi og Iver.

I 1548 kom Hr. Lage atter til Norge. Det ser ud, som om han selv har været tilstede paa Giske den 27de Mai,² og i ethvert Fald var han den 3die Juli i Oslo, hvor han skulde have afgjort et nyt Stridspunct med sin Hustrus Stifbørn, nemlig om det Gods i Norge, som var tilkjøbt af Hr. Truid og Fru Gørvel i Forening under deres Ægteskab; Lage Ulfstand havde ladet ham støvne til Oslo,³ men udeblev selv. Hr. Lage Brahe godtgjorde da, at han havde kongelig Befaling til at følge Dronning Dorothea paa hendes Reise til Sachsen, hvorhen hun ledsagede sin Datter Anna, der skulde ægte Hertug (siden Churfyrst) August. Han havde nu biet efter Lage Ulfstand i otte Dage og havde ikke længere Tid til at vente paa hans Komme.⁴ Hr. Lage Brahe havde selv stevnet den gamle Fru Inger Ottesdatter til at godtgjøre, hvad hun i sin Tid havde oppebaaret af Giske og Giske Gods,⁵ hvilket synes underligt, da jo denne Sag forlængst

¹ Dipl. Norv. XII. S. 755. 757.

² Dipl. Norv. XII. S. 764, cfr. Norsk Tidsskrift udg. af Chr. Lange IV. (1850) S. 94. Der solgtes ham og hans Frue paa den Dag nogle Gaarde i Egnen, men Handelen kan jo være besørget af en Foged. Sagen har en liden Smule Interesse derved, at det gamle Høvdingesæde, der forlængst var ned-sunket til en Ladegaard, i Regelen aldrig fik sine Besiddere at se.

³ Norske Rigs-Registranter I. S. 105.

⁴ Dipl. Norv. III. S. 844.

⁵ Norske Rigs-Registr. I. S. 105.

var opgjort i Truids Tid. Man ved heller ikke mere om denne Sag.

Hr. Lage drog altsaa bort fra Oslo og kom saaledes ei til at overvære Prinds Frederiks nogle Uger efter der stedfundne norske Hylding. Derimod drog han, som det var befalet ham, til Sachsen med Dronningen. Efter Fru Gørvels Ønske medtog han hendes eneste Barn, den paa Varberg under Beleiringen fødte Nils Ulfstand, for at skaffe Drengen, der nu gik i det trettende Aar, en Fornøielse. Men det blev en sørgelig Reise. Paa Tilbageveien blev nemlig den unge Nils Ulfstand syg og døde i Landskrone. Han skulde saa begraves ved sin Faders Side i Lunds Domkirke, men Familie-Uvenskabet var saa bittert, at ingen af Ulfstanderne, den Afdødes Halvsøskende, bleve indbudne til Begravelsen. Lage Ulfstand, der maa have været en lidet tiltalende Personlighed, undsaa sig ikke for at udsprede det Rygte, at Hr. Lage Brahe havde voldt sin Stifsøns Død, og da Begravelsesdagen kom, indfandt han sig i Domkirken med en af sine Brødre og fire andre Adelsmænd og lod spørge ham ad ved disse, „om det var hans Broder, der laa i Kisten“, samt forlangte at faa Liget at se. Lage Brahe forklarede Sammenhængen ved Nils's Død under „sin Helgens Ed“ og tilbød ligesaa Vidner, der under „Helgens Ed“¹ skulde forklare det samme. Lage Ulfstand nøiede sig ikke hermed, tog sin Hat og slog den imod Baaren og forlangte gjentagende

¹ Man ser, at endnu saalænge efter Reformationen er der Tale om „Helgens Ed“. Catholicismen hang fast endnu hos Mange. (Jfr. forøvrigt Kalkars Ordbog II. S. 205). Et ret mærkeligt Sted i denne Retning findes i Chroniken der Deutschen Städte XV. S. 175, hvor det om Christian III's Gesandter i Regensburg 1541 heder, at de vare „trefflich und erlich, der alten Religion“, hvilket i det mindste for Nogles Vedkommende dog ei kan være rigtigt.

at se Liget. Da Hr. Lage Brahe ikke vilde opfylde Forlangendet, bad Ulfstand sine Ledsagere om at opsige Brahe Haandfæstningen. Dette vilde ikke disse, hvorpaa Presten besteg Prædikestolen. Da efter endt Prædiken Liget skulde bæres til Graven, toge Ulfstanderne og deres Svende fat paa Baaren og holdt Kisten tilbage med Magt. Nu blev Ordvexelen mellem de to Fiender heftigere og heftigere, og Lage Brahe lod sin Uven høre, at „om ikke Haandfæstningen var, skulde han komme til at angre sine Ord“. Da saa den anden vedblev med sine ærerørige Beskyldninger, blev Enden paa det, at Laaget toges af Kisten og Klæderne „opsprættedes“ paa Liget. Det kom da aabenbart for Dagen, at Drengen var død af „Pestilentses Befængelse“. Denne Scene fremkaldte en Retssag, thi Hr. Lage Brahe vilde have Opreisning for den ham tilføiede Fornærmelse. Dom faldt omsider ved Kongens Retterthing i November 1551. Lage Brahe kjendtes vistnok uskyldig i sin Stifsøns Død, men Lage Ulfstand frifandtes forøvrigt for Tiltale, fordi han dog ikke havde draget Sværd eller Kniv, og fordi de Stridende gjensidig havde givet hinanden „onde Ord“. Om Vanhelligelsen af Kirken var der ei Tale.¹

Nils Ulfstands Død havde fremkaldt nye Vanskeligheder, da der nu skulde skiftes ogsaa efter ham imellem hans Moder og hans Halvsøskende. Hun fik efter sin Søn Fordringer paa dem, de igjen efter sin Halvbroder Fordringer paa hende. Under Processen efter den skandaløse Begravelse gik Forhandlingerne om Arven kun sent fra Haanden, men omsider bleve de omtrent samtidig med Processen afsluttede ved en Kjendelse af Kongen og

---

¹ Kolderup-Rosenvinge, Gamle danske Domme 1. Saml. No. 79. Norske Rigs-Registranter I. S. 139—140.

Raadet. Fru Gørvel beholdt ifølge denne ikke mere af Hr. Truids Gods end sin Morgengave. Men ikke destomindre har hun adskillige Aar efter været i Besiddelse af Truids Gaard Torup, som hun skal have bebygget og en Tid beboet, men som hun tilsidst overlod Ulfstanderne.¹

I 1552 drog Lage Brahe atter og maaske nu for sidste Gang til Norge. Paa denne Reise ledsagedes han ogsaa af Fru Gørvel, der maaske nu for første og sidste Gang saa det Land, hvor hun eiede saa umaadelig store Besiddelser; i ethvert Tilfælde kan det ikke paavises, at hun før eller siden har været her. Nu blev Arvespørgsmaalet bragt til endelig Afgjørelse i Oslo den 27de Juni, idet Ulfstandernes Interesser nu varetoges af den bekjendte Christen Munk, da Høvedsmand paa Hamar (siden som bekjendt paa Akershus), der havde ægtet en af Truid Ulfstands Døtre og altsaa selv var interesseret i Sagen. Alt sit norske Odelsgoods beholdt Fru Gørvel, men Ulfstanderne opnaaede ved Dommen at faa sig tilkjendt Halvparten af Indløsningssummerne for det Gods, som Hr. Truid og Fru Gørvel i Fællesskab havde indløst, samt at Kjøbe- og Pantegods, som ikke var Fru Gørvels Odel, skulde deles mellem hende og Stifbørnene. To Præbender (Vicariiegods), der vare stiftede af Fru Gørvels Forfædre i Oslo

¹ P. v. Möller, Halland, S. 202, hvor det siges, at hun allerede før 1560 opgav Torup, hvilket maa være rigtigt, se samme Skrift S. 208. Nogle Sagn om hendes Ophold paa Torup og Bygninger der skulle senere anføres. I Skånska Herregårdar, hvor Sagnene forekomme, berettes tillige, at der endnu 1729 fandtes en Tavle indmuret paa Torup med en Indskrift, der fortalte, at Fru Gørvel med egen Haand havde lagt den første Sten til Gaardens Grundvold. I 1581 omtales „Fru Gørvels Arvinger paa Torup“ (det vil da, saasom hun selv endnu levede, sige: de daværende Eiere). Kbhvns Diplomatarium IV. S. 654.

og Hamar, beholdt hun udelte.¹ Nogle Dage senere deltes da det omtalte Kjøbegods mellem Lage Brahe paa hans Hustrus og Christen Munk paa dennes Hustrus og Medarvingers Vegne ved sex Adelsmænd og en Raadmand.²

Fru Gørvæls Ægteskab med Lage Brahe var blevet barnløst. Af den Grund var det vistnok, at hun ved dette sit Ophold i Oslo skjænkede sin Mand „tiende Gave og Fjerdings Gave efter Norges Lov af alt hendes Arvegods, her udi Norge beliggendes.“³

I adskillige Aar høre vi ikke stort om Fru Gørvæls. Naturligvis har hun som Rigsraadsfrue levet sammen med det høieste danske Aristokrati, og vi se saaledes, at hun var blandt de Fruer, der fik Anmodning om i Anledning af forventede Fyrstebesøg at sørge for at „drage“ den store og lille Sal paa Københavns Slot.⁴

I 1567 rammedes hun af et haardt Slag, idet Hr. Lage Brahe døde den 5te Marts paa Krogholm, der maa antages at have været hans og hendes sædvanlige Opholdssted. Hun havde nu mistet tre Mænd og sit eneste Barn. Søskende havde hun aldrig haft eller kjendt, og overhovedet stod hun nu ganske ene i Verden med alle sine Gaarde og al sin Rigdom, der vel yderligere var blevet forøget ved Morgengave o. s. v. fra Lage Brahe. Hun var nu bleven 50 eller, som jeg finder rimeligere, 58 Aar gammel.⁵

¹ Dipl. Norv. XII. No. 639.

² Sammest. No. 640, hvor Godset opregnes.

³ Mandag efter St. Hans Dag (o: 27de Juni), Afskrift i Klevenfelds Samlinger i det danske Rigsarchiv.

⁴ Cancelliets Brevbøger 1556—1560, S. 265.

⁵ Selv efter Lage Brahes Død undgik hun ikke alle Retstrætter. 1578 sees saaledes Jens Brahes Arvinger (Brodersønner af

V.

Allerede kort efter Syvaarskrigen mærkes tydelig, at Kronen begynder at trække Vexler paa den barnløse og rige Enkes Formue, og at hun viser sig offervillig i denne Henseende. I 1574 ser man, at hun eftergiver Kronen betydelige Gjeldsfordringer. Den 12te Juli i det nævnte Aar skjænkede hun Kongen 6000 Daler, som denne var hende skyldig for Pantegods, og desforuden 2000 Daler, som Hr. Lage Brahe paa Kongens Vegne havde sagt god for til Daniel Rantzau, dog saa, at hun for Livstid skulde beholde Verpinge Hofgaard og Mølle.¹ Og eftersom Fru Gørvel begyndte at blive gammel, maatte naturligvis Opmærksomheden mere og mere henvendes paa den rige Arv, der i sin Tid skulde falde efter hende. Da nu hertil kom, at hun ikke havde Udarvinger hverken i Danmark eller Norge, men derimod havde sine eneste, meget fjerne Paarørende i Sverige, har det sandsynligvis været Kong Frederik II. høist ukjært at tænke sig, at hendes store Godser, der især laa i Norge, skulde komme i svenske Adelsmænds Besiddelse. Hvad Fru Gørvel angaar, havde hun, hvad tilsidst hendes Testamente udtaler, selv ikke stort tilovers for sin Familie i Sverige, og derhos er det tænkeligt, at det har faldet hende temmelig besværligt aarlig at skulle lade indkræve sine Rettigheder og derhos jevnlig paany lade bortfæste sine Gaarde i saa fjerne Egne som Nordland, Romsdal, Søndmøre, ja endog Hjøttland. Forhandlinger mellem Kongen og hende kom derfor i Stand om en Afstaaelse af det norske Gods, foreløbigt det vestlandske („nordenfjeldske“) til Kronen

---

Hr. Lage) at have en Proces med hende i Oslo, hvor de imidlertid udebleve ved Herredagen. Norske Herredags-Dombøger, I. (1578) S. 54.

¹ Det danske Rigsarchiv, Domme og Thingsvidner 112.

imod Vederlag i Skaane, og en saadan fandt Sted ved et Skjøde, udstedt af hende i Kjøbenhavn 1ste Marts 1582.¹

Det var ikke smaa Jordegodsmasser, det her gjaldt. Vi skulle her give en kortfattet Udsigt over dets Udstrækning. I Romsdalen afstodes 56 Gaarde tilsammen af Skyld 137 Voger $\frac{1}{2}$ Pd. Fisk, 9 Pund Smør, $\frac{1}{2}$ Tønde Lax og 5 Spek. Af disse Gaarde var Sandø i Sognet af samme Navn (Annex til Akerø), hvilken store Gaard alene skyldte 10 Voger Fisk, afgiftsfri tillagt hendes Foged her „Jens Skriver“. I Søndmøre: 124 Gaarde (af hvilke kun nogle faa Ødegaarde) til samlet Skyld ca. 290 Voger Fisk, 112 Mæler Korn, c. 12 Pund Smør, 9 Vætter Næver, $\frac{1}{2}$ Td. Tjære, dertil Homnens Fiskevær „med sin Rente“, et Laxefiskeri m. M. Paa Voss afstodes 32 Gaarde og nogle Fiskerier, (Fru Magnhilds fordums Arv), i Hardanger 4 og i Ryfylke 7 Gaarde, (sandsynligvis ligeledes hidrørende fra Fru Magnhild), endelig 13 Gaarde i Senjen (Levninger af Bjarkø-Godset) til en Skyld af 35 Voger Fisk. Af Gaarde omfattede Afstaaelsen saaledes, foruden særskilt opførte Fiskerier, Kvernbrug m. M., et Antal af 236, derimellem mange meget store og for det meste alle hele Gaarde, ikke Parceller. Der til kom Godset paa Hjaltland, som nedenfor opregnes. Dette sidste Gods, der udgjorde den paa Alf Knutssøn faldne Trediepart af Hans Sigurdssøns Gods paa Øerne, var oprindelig samlet i det trettende Aarhundredes Slutning af Hr. Thorvald Thoressøn og fra hans Familie gaaet over til Hafthorssønnerne.²

¹ Norske Rigs-Registratorer II. S. 452—457.

² Det hjaltlandske Gods laa siden under Giske. I 1661 heder det (Medd. fra d. n. Rigsarchiv I. Chra. 1870 S. 177), at man sjelden fik noget deraf, og siden høres Intet derom.

Som Vederlag for alt dette tilskjødede Kongen samtidig igjen Fru Gørvel som Eiendom den hende allerede før paa Livstid overdragne Verpinge Hofgaard og Verpinge Mølle i Skaane med alle Tilliggelser samt forlenede hende med Børringe Kloster og Klostergoods sammesteds, ligeledes med Frosteherred og tre af Lunds Kapitels Gaarde, Alt kvit og frit for hendes Levetid. Uden at ville afgjøre, hvo der var den vindende Part ved denne store Transaction, skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at i 1602 svarede af „det Gods nordenfjelds, kaldes Fru Gørrilds Gods“, hvilket da var forlenet til Sivert Beck, kun 748 Daler om Aaret,¹ medens Indtægterne af Fru Gørvells Len Børringe og Frosteherred ansloges til henholdsvis 815 og 704 Rdl. om Aaret;² om det hende som Eiendom overdragne Verpinges Værd har jeg ingen Oplysning. I ethvert Fald er hendes aarlige Indtægter blevne betydelig forøgede.

Men Hovedsagen var, at ei alene hendes Gods nordenfjelds nu var blevet Krongods, men at Kongen allerede strax var bestemt paa ogsaa at erhverve hendes øvrige, endnu beholdne norske Eiendomme, og at det vistnok allerede dengang var Tanken, at Kronen omsider skulde blive hendes Universalarving. I denne Henseende er et Kongebrev til hende, udstedt 1584, af stor Interesse. Det heder her: „Vider, at som vi naadigst til Sinde føre den underdanigste Benegenhed, som I saavel som Eders afgangne Husbonde baade i vor Ungdoms Aar og derefter haver os altid bevist, synderlig idet at I saa godvillige os haver givet og foræret en anselig Gods udi vort Rige Norge, da kunne vi ikke andet end derom Eder

¹ Schlegels Sammlungen zur Dänischen Gesch. X. I, 1, S. 91.

² Gesch. Christians IV. von N. Slange, mit Anmerkungen v. Schlegel, Zweites Buch, Kopenh. 1759, S. 296—297.

med naadigst Taknemmelighed og Hukommelse betænke, og dersom vi for saadan Eders underdanigst bevißt Godvillighed mod os i nogen Maade kan gjøre det, Eder til Vilje og Gode kan være, da er og ville vi findes dertil naadigst villige, bevaagne og benegne, og efterdi paa denne Tid hertil ingen Leilighed hos os søges eller foregives, da tilsende Vi Eder ligevel til samme vor naadigst Viljes Tegn og Amindelse vor og høibaarne Fyrstindes, vor kjære Hustrus Contrafei. — — — Som vi og nogen Tid siden forleden Eder naadigst haver tilskrevet og foreslaget, om nogen Handling kunde være med Eder at beramme om, hvis Gods I endnu øvrige haver udi vort Rige Norge og I paa den Tid saavel som altid Eder ikke aldeles derudinden os ubeneiet haver erklæret“, o. s. v.¹

Denne Anmodning har da vistnok været Foranledningen til Fru Gørvæls næste Afstaaelse til Kronen. Den fandt Sted under 14de April 1586 (dateret Børringe Kloster) og omfattede Tholftestad Gaard i Vaage i Gudbrandsdalen med 45 andre Gaarde. Tholftestad, der er en meget betydelig Gaard, dengang skyldsæt til 7 Huder, og hvis Historie kan forfølges temmelig langt tilbage, var i 1463 bleven erhvervet af Fru Gørvæls Oldefader Hr. Alf Knutssøn² og var Hovedgaard for det øvrige Gods, der for det meste ogsaa er erhvervet af Hr. Alf og Fru Magnhild. Tilsammen var det Hele ansat til 73 Huder, men hertil kom syv Gaarde paa Skoven mellem Lesje og Romsdalen, hvis Skyld ikke anføres, og tillige flere Kvernebrug. I Afstaaelsesbrevet forsikrer Fru Gørvæl, at hun skjænker Kronen Godset af Taknemlighed mod Kongen og af egen Vilje, utvungen og unød.

¹ P. Friis Edvardsen, Underretning om Kjøbstaden Skjelskjør S. 603—604.

² Dipl. Norv. I. S. 630.

For denne Afstaaelse fik hun intet directe Vederlag.¹ Derimod opnaaede hun vistnok flere særlige Begunstigelser. Et Exempel i denne Retning er det, at hun i 1590 tilligemed Peder Brahe til Krogholm, hendes sidste Mands Brodersøn,² „paa egne og Medarvingers Vegne maa for denne ene Gang her i Riget eller andetsteds lade slaa og mynte et Antal Dalere af godt fint Sølv og under vort Navn, Kontrafei og Danmarks Vaaben o. s. v., hvilket Antal Dalere de maa og skulle til deres Behov have, nyde og bruge.“³

Eiter de to store Afstaaelser i 1582 og 1586 sad imidlertid Fru Gørvel fremdeles inde med et meget stort Jordegods søndenfjelds, hvilket endog ubetinget har havt langt større Værdi, end det væsentlig vestlandske, som hun havde givet Slip paa. Ogsaa dette overdrog hun i levende Live til Kronen ved Skjøde, dat. Børringe den 19de Juli 1599, medundertegnet af Adelsmanden Hans Spiegel til Hjulskov, „hendes tilforordnede Værge“. Dette Skjøde⁴ udviser følgende Gods:

1. I Brynla Len. 25 Gaarde paa Næsset (Brunlanes), 1 i Hedrum, 1 i Kvelde Sogn, 17 i Sandherred, 8 i Thjølling, tilsammen altsaa 52 Gaarde med samlet Skyld 135 Huder, 1 Tønne Lax, 1 Tylvt Bord o. s. v. Dette Gods, hvis Hovedgaard var Manvik, hidrørte vistnok væsentlig fra Fru Katharina Jonsdatter, Sigurd Jonssøns

¹ Norske Rigsregistrarer II. S. 662—663.

² Danmarks Adels Aarbog 1888, S. 113. Med ham har hun altsaa trods den ovenfor omtalte Retstvist af 1578 staaet paa en god Fod.

³ Danske Rigsarchiv, Skaanske Reg. II. fol. 41. Trykt, men uden Datum, i P. Friis Edwardsens Underretning om Kjøbstaden Skjelskjør, S. 434.

⁴ Norske Rigsregistrarer III. S. 573—578.

Søster og Fru Gørvæls Oldefader Hr. Alf Knutssøns
Bedstemoder.

2. Paa Agdesiden 2 Gaarde tilsammen paa 9
Huder.

3. I Hallingdal 6 Gaarde, tilsammen 10 Huder,
4 Skind.

4. Paa Ringerike 2 Gaarde skyldende 22 Lis-
pund Malt, 2 Pund Rugmel.

5. Paa Toten: 27 Gaarde.

6. Paa Hedemarken 27 Gaarde, i Østerdalen
16 og i Gudbrandsdalen 32 Gaarde, tilsammen 75.
Hovedgaarden for alt dette synes at have været Grefse-
heim, der havde tilhørt Sigurd (Skaktavl), Fru Magn-
hilds anden Mand, og derefter gennem hendes Søn med
denne, Biskop Karl I af Hamar, var kommet til Rose-
Ætten.

7. Sørum (Sudreim), Hafthor Jonssøns og hans
Ætlingers Herresæde og fra 1490 Alf Knutssøns
Arv. Dette Gods omfattede 13 Gaarde i Sørum Sogn,
3 i Blaker, 7 i Fet, 1 i Urskog, 3 i Skedsmo, 2 i Nanne-
stad, 4 i Eidsvold, 13 i Ullensaker, 15 i Nes, 1 i Hø-
land, 2 i Enebak, 4 i Odalen, 4 i Solør, 7 i Borgesyssel,
2 paa Hvaler, 1 i Skjeberg, 4 i Tune, 8 i Onsø, 1 i
Rygge, 4 i Vestby, 1 i Aas, 3 i Nordby, tilsammen 102,
foruden adskillige Afgifter for Fossefald m. M.¹

Alt i Alt udgjør altsaa den tredie og sidste Af-
staaelse ca. 248 Gaarde, og Summen af alle tre Afstaa-
elser beløber sig til ca. 610 navngivne, tildels meget

¹ Fru Gørvæls Foged over dette romeriske Gods, Morten Hansen,
fik paa hendes Forbøn beholde Børgen Gaard i Fet med nogle
Øer paa sin og Kones Levetid, hvorhos Kongen ligeledes paa
hendes Forbøn gjorde samme Morten til kgl. Foged over
Romerike. Norske Rigsregistrarer III. S. 578, 626.

store og for det meste middelsstore Gaarde foruden adskillige unavngivne Eiendomme, forskjellige Herligheder og dertil Jordegodsset paa Hjaltland. At undersøge dette Jordegods's Værdi, at sammenligne den daværende Skyld med senere Skyldsætninger har jeg ikke villet indlade mig paa. Det vilde være en meget interessant Opgave for en Statistiker af Fag. For en Historiker paatrænger der sig tillige en anden Betragtning. For ham tager denne Jordegodsmasse sig ud som en Elv, der under et langt Løb har voxet sig stor ved at optage den ene Sideelv og Tværelv efter den anden, for saa omsider at udmunde i Havet. Resultaterne af mangfoldige norske Stormænds og Stormandsætters Arbeide og Stræv gennem Aarhundreder var det, som efterhaanden var samlet i Rose-Ættens Besiddelse for saa gennem dens sidste Ætling, en svenskfødt til Danmark overflyttet Kvinde, at gaa ind i Krongodssets Masse og derefter i det følgende Aarhundrede at sælges til Speculanter og af dem igjen tilsidst at udhøkres Gaard for Gaard og efter Aarhundreders Forløb omsider atter at blive Bondegods og som saadant jevnt at udparcelleres i utallige Smaabrug.

VI.

Saaledes havde Fru Gørvel Intet mere tilbage i sin Moders Fødeland Norge, men fremdeles besad hun stort Jordegods i sit eget Fødeland Sverige og i Danmark. I 1601 afstodes ogsaa disse svenske og danske Godser, og den gamle Kvinde overdrog ved en Række af Documenter alt sit jordiske Gods til Kongen, dels strax, dels som Arv, naar hun var død. Godset i Halland, som hun havde faaet i Morgengave af Truid Ulfstand, dertil 6 Gaarde i Malmøhus Len, Saxtrup Mølle under Landskrone og „en Gaard paa Grændsen“ afstodes til Kronen

23de Marts 1601. Derpaa overdrog hun til Kongen alt sit Arvegods i Sverige den 6. Juli s. A. Og endelig den derpaa følgende Dag 7de Juli udstedte hun sine tre sidste Afstaaelsesbreve. Det første af disse angik Verpinge Gods. Ved det andet overdrog hun til Kongen sin Part af en Fordring paa Staden Danzig, der hidrørte fra Fru Gørvels Mormoders Morfader den svenske Konge Karl Knutssøn. Denne havde nemlig under sit Exil (omtrent 1458) laant Danzingerne, til hvis By han havde taget sin Tilflugt, en Sum Penge. Paa Fru Gørvels Vegne havde Frederik II nogle Gange forgjebes søgt at bevæge Danzingerne til at betale.¹ Nu skjænkedes Fordringen altsaa til Kongen. Det var en sælsom Tingenes Vending, at Christierns I's Sønnesøns Sønnesøn saaledes blev Kong Karl Knutssøns Arving, men formodentlig har Christian IV neppe været heldigere end han og andre af vore Konger i deres Bestræbelser for at indløse Orknørerne og Hjaltland. Det tredie Document af 7de Juli var endelig Fru Gørvels Testament, hvorved Kongen indsattes til hendes Universalarving.²

I mange Aar havde Børringe været Fru Gørvels Hjem.³ Om hendes Levemaade her er intet nærmere bekjendt, uden dette, at hun, som i Testamentet udtrykkelig udtaltés, ikke sjelden modtog Besøg af Kongen personlig, en Opmærksomhed, som var ret naturlig lige overfor en saa fornem Undersaat, der i den Grad havde lagt Kjærlighed til Kongehuset for Dagen. Sandsynligvis har hun vel til sit daglige Selskab omgivet sig med nogle Adelsjomfruer. En af disse kjende vi tilfældigvis, det

¹ Se om denne Sag L. Daae, Kong Christiern I's norske Historie, Chra. 1879, S. 138.

² Disse to sidste Documenter ere aftrykte som Bilag.

³ Hun har eiet en Gaard i Kjøbenhavn, se Kbhvns. Diplomatarium I. S. 355, men sandsynligvis ikke hyppig opholdt sig der.

var Jomfru Dorothea Huitfeldt fra Trondstad i Norge, en fjern Slægtning af Fru Gørvel. Hun var hos denne fra 1598—1601, da hun forlod hende for at optages mellem Dronningens Hofjomfruer.¹ En af dem, der synes at have staaet Fru Gørvel meget nær, var Sigvard Grubbe til Hofdal i Skaane, nu nærmest bekendt af sin Dagbog og den deri forekommende Skildring af Christian IV's Reise til Nordcap. Hans Kone Hilleborg (ligeledes en Grubbe) var Datterdatter af Gregers Ulfstand, Fru Gørvels Stifsøn. Det er derfor sandsynligt, at den gamle Kone nu har været forsonet med sine Stifbørn eller deres Familie, til hvem hun saa godvillig havde afstaaet Torup. Sigvard Grubbe omtaler hende i sin Dagbog² som „en udmærket Kvinde“ og tilføjer: „Jeg skylder hende meget, og hun har været for mig som en Moder.“ Som hendes Værge omtales flere Gange en Adelsmand Hans Spiegel, der havde nogle smaa Len i Skaane og døde 1600. Den samme Dagbog skyldte vi ogsaa vor Kundskab om hendes Dødsdag. Hun døde paa Børringe den 20de April 1605. Hendes Valgsprog havde været: „Hielp gudt aldtidt“.³ Sigvard Grubbe angiver hendes Alder til 96 Aar, men andre gjøre hende, som vi have seet, nogle Aar yngre. Om Begravelsen heder det i Dagbogen, at hun stedtes til Jorde i Lunds Domkirke den 5te Mai paa Kongens Bekostning, og at Ligtalen holdtes af Biskoppen over Syrach 16. Man kan med Føie undre sig over, at Kongen,

¹ Personalhistorisk Tidsskrift IV. S. 95.

² Danske Magazin 4. R. IV. S. 18—19. Dagbogen er meddelt i D. Mag. (4. R. II og IV) af H. F. Rørdam i Oversættelse. I Originalen heder det: *Matrona lectissima Gørilda Fadderi filia, annorum 96, de me quam optime merita et quam loco matris habui et colui.*

³ Et gammelt i det danske Rigsarchiv bevaret Stambogsblad med en Del Adelspersoners Valgsprog fra ca. 1590.

der blev hendes Universalarving, ikke viste hendes Minde den Ære og Opmærksomhed at lade denne Tale trykke. Derved er en vigtig Kilde til hendes Liv forsvunden, hvilket vistnok saa meget mere maa beklages, som Taleren, Mag. Mogens Madsen, af hvem forøvrigt flere Ligtaler haves, var en af Tidens bedste Kjendere og Venner af Nordens Historie.

Den store Arv, som tilfaldt Kongen, vakte naturligvis Opmærksomhed. Et Vidnesbyrd herom er en aabenbart samtidig Antegnelse, som jeg i 1879 fandt i et Haandskrift paa Bibliotheket ved Johanneum i Hamburg. Her anslaaes Arven til over to Tønder Guld, en stor Formue i de Dage, aabenbart foruden hvad Kronen havde erhvervet i hendes levende Live. Dog tilføier Antegneren, at Kongen ikke fik hendes svenske Gods.¹ Denne sidste Del af hendes Jordegods havde i Aarenes Løb fristet mange vexlende Skjebner, og hendes Indtægter fra Fødelandet havde været meget usikre og stundom i Aarevis været hende ganske unddragne. Gustav Vasa havde henimod Slutningen af sin Regjeringstid ført en Krig mod Rusland og i den Anledning stærkt beskattet de danske Godseiere i Sverige.² I 1562 angives Fru Gørvels svenske Gods til 72 „landbohemman“ beliggende især i Smaaland og Vestergötland, men tillige i Upland.³ Men Aaret efter

¹ Det heder i det Hamburgske Haandskrift: „Frau Giurle, auss Schweden burtich, hat 3 mennen gehabt. — — Diese Frau ist sher reich gewesen und hatt den Kon. von Dennemarck zum erbe gemacht auch der guter, die sie in Schweden gehabt. Hat also der Kon. über die 2 tonnen goltes von ihr bekommen, auss Sweden aber nichts.“

² (Jo. Svaningii) Refutatio calunniarum Joannis Magni, Hafn. 1560. 4. K.

³ H. Forssell, Sveriges inra Historia, I. S. 107. Man ser samme Sted, at Fru Gørvels ovenfor omtalte Stifsøn Lage Gregerssøn

kom Syvaarskrigen, og alle danske Godser i Sverige bleve nu beslaglagte. Grev Pehr Brahe kom i Besiddelse af Fru Gørvels Eiendomme. Vistnok fastsatte Freden i Stettin (1570), at danske og norske Adelsmænds Eiendomme i Sverige og svenske Adelsmænds i Danmark og Norge, der i Krigen maatte være Eierne frakomne, skulde gives disse tilbage, men det gik ikke saa let. Grev Pehr forholdt fremdeles Fru Gørvel hendes Godser, og denne henvendte sig derfor til sin Konge med Bøn om Bistand til at faa sin Ret. Men uagtet hun „bekóm Kongens Forskrivelse til Kong Johan af Sverige, blev dog en ringe Ting derudi efterkommet, saa det havde nær blevet en Aarsage til ydermere Uleilighed.“¹ Senere synes Sagen at være bragt i Orden, men endnu paa sin høie Alderdom maatte Fruen opleve nye Vanskeligheder. Mellem de danske Klagemaal mod Sverige i Aaret 1601 forekommer nemlig ogsaa, at „Fru Gørvel Fadersdatters Arvegods i Sverige, som hende udi tre Kongers Tid ubehindret (!) fulgt haver, nu af Hertugen (Carl IX) hende bliver forholdt“, hvorfor forlanges, „at den Skade, hende ved dette Forhold er tilføiet, maa vorde igjen skadesløs erstattet.“²

Dette Forlangende er altsaa ikke blevet opfyldt, uden at vi kjende, hvilke Hindringer der er lagte i Veien for Kong Christian som hendes testamentariske Arving. Det eneste om hendes svenske Gods, jeg kjender, er, at

---

Ulfstand besad ikke mindre end 90 „hemman“ i Smaaland. Maaske har han faaet dem med sin Hustru Gørvel Gyldenstjerne, der ogsaa stammede fra svensk Adel og var en fjernere Slægtning af Fru Gørvel Fadersdatter. Muligens er han endog gjennem sin Stifmoder kommen i Berøring med hende. Hans Ægteskab var barnløst. (Jfr. Anrep, Svenska Adels Åttartaflor II. S. 137).

¹ Resen, Frederik II's Krønike S. 269.

² Slange, Christian IV's Historie II. S. 165.

der om hendes Føde- og Hovedgaard der, Hjulstad, reiste sig en meget langvarig Proces „mellem hendes Fadersøsters Barnebarnsbørn og hendes Mormoders Barnebarn, begge i sjette Led beslægtede“.¹ Svea Hofret tildømte begge Parter lige Andel i Arven ved Dom af 12te Juli 1615, hvorefter Cantsleren Axel Oxenstjerna, der var en af Arvingerne, udløste de øvrige. I hans Familie vedblev Hjulstad at være til Nutiden.²

Fru Gørvel er bleven en Sagnfigur i Skaane, men de fleste af disse Traditioner, man har bevaret om hende paa et Par Herregaarde, bære rigtignok et temmelig tydeligt Præg af at være opdigtede. Paa Torup skal hun i en af Kjælderne have nedgravet store Skatte, men da hun forsønte før sin Død at aabenbare dette, gaar hun naturligviis igjen og spøger. Videre fortælles sammesteds, at hun ofte forstyrredes i sin Morgensøvn af Hyby Bønder, der dreve sine Creaturer gjennem en Dal i Nærheden af den daværende Hovedbygning. For nu at gjøre en Ende paa dette, lod hun den nye Bygning opføre just i denne Dal o. s. v. Paa Børringe heder det, at hun fik det Indfald at ville udtappe Lyngsøen, der ansaaes for at være bundløs, men alt Arbeide viste sig at være forgjeves. Den gamle Frue vilde imidlertid ikke give tabt, men lod Arbeidet fortsætte, og for at paaskynde sine

¹ Hendes Mormoder havde været Knut Alfssøns første Frue Gørvel Gyldenstjerne. Ifald Efterkommere af denne have kunnet melde sig, maa denne Fru Gørvel have været Enke og havt Børn af et tidligere Ægteskab, da hun blev gift med Knut Alfssøn, hvilket neppe ellers vides at have været Tilfældet, thi af hendes og Hr. Knuts Efterkommere var Fru Gørvel Fadersdatter selv den sidste Spire.

² Skånska Herregårdar, Torup (Tillæg) og Anrep, Svenska Adelns Ättartaflor IV. S. 59.

Folk tog hun selv Plads ved Søen. Men da faldt hun selv ned i denne og mistede paa den Maade Livet.¹

Ogsaa i Norge er hun blevet erindret i det mindste en rum Tid efter sin Død. Saaledes hørte man nordenfjelds (1661) det Sagn berette, at hun „skulde have forhøiet Landskyld og Leding for sine Gaarde, førend hun bortskiftede sit Gods til Kronen“,² altsaa for at Godsets Værd skulde synes saa meget større og derved bedre Betingelser skulde blive at opnaa hos Kongen. Dette er imidlertid lidet sandsynligt, thi det heder, at disse Forhøielser særlig skulde have fundet Sted for Indherreds Vedkommende, „hvor Fru Gørvel fordem eiede et stort Gods“, men — der havde hun netop intet! Imidlertid rettes en aldeles lignende Beskyldning mod Casper Christophersen Schøller,³ og det er vistnok ikke urimeligt, at saadanne Forhøielser af og til forekom under deslige Tilfælde, uden at just Fru Gørvel har befattet sig dermed.⁴

¹ G. Ljunggren i Skånska Herregårdar, Lund 1852—54, Fol. obl. passim.

² Samll. t. d. N. F. Sp. o. Hist. IV. S. 31.

³ Sammesteds S. 40.

⁴ En ret mærkelig Fortælling om Ytterøen af lignende Indhold findes i en haandskreven Beskrivelse af Inderøens Fogderi fra anden Halvdel af forrige Aarhundrede, hvor det heder: De „gamle“ fortalte, „at denne Ø med de derpaa værende Gaarde, der for nærværende Tid udgjør 60, foruden nye Oprydninger og Husmands-Pladser, har i de gamle Tider været et forenet Gods og tilhørt en Eiendoms, som har været forundt alle Jura Majestatis og i Følge af den Frihed taxeret enhver Gaard paa det høieste.“ (Chra. Univ. Bibl. Msc. 468. 4to). Det er bekjendt, at Ytterøen i sin Tid har været helt overdraget af Kongedømmet til Nidaros Erkebispesæde, ikke som personlig Forlening til enkelt Erkebisp, men for bestandig. Hermed maa Sagnet staa i Forbindelse.

I den skaanske Tradition roses Fru Gørvel ikke alene for sin Driftighed og Husholderiskhed, men tillige for sin Godgjørenhed, og Sigvard Grubbes smukke Mindeord om hende synes at bekræfte dette hendes Eftermæle i Sagnet. Der kjendes imidlertid intet Vidnesbyrd om Gaver fra hende til milde Stiftelser eller lignende Institutioner. Heri er dog ikke noget forunderligt. Hendes Ungdom og bedste Aar indfaldt jo i en Tid, da Adelen i Almindelighed ikke tænkte paa at bortgive noget i den Retning, men kun paa at tage tilbage, hvad Forfædre havde skjænket til Kirken, og som denne ganske vist altfor hyppig ikke havde gjort nogen meget værdig Brug af. Det var kun saare faa i hine Dage, der lignede en Herluf Trolle og en Birgitte Gjæe. Kun en eneste liden Gave af Fru Gørvel er kommen til vor Kundskab. Af den nyder en norsk Sogneprest den Dag idag godt, maaske uden selv at kjende dens Oprindelse. Sammenhængen hermed er følgende. Til Frons (nu Søndre Frons) Prestegaard i Gudbrandsdalen hører et Jordstykke, „Skjærpeløkken“ (Skarpeløkken) kaldet, 15 Maal stor og af en Huds gammel Skyld, hvilket enhver ny Prest kjøber af sin Formand eller dennes Bo for 60 Rdl. (nu 192 Kroner).¹ Herom findes i en Jordebog for 1589—1590 noteret: „1 Hud udi Skjerpelykke, som Fru Gierwell haver givet Frons Prestebol, for hendes Folk skulde have fri Natteleie, naar de drage nord og sønder i hendes Hverv og Bestillinger.“²

Fru Gørvel maa ansees som den sidste Repræsentant for Nordens Adel, saadan, som man kjender den fra

¹ H. F. Hiorthøi, Beskrivelse over Gulbrandsdalens Provsti II, Kbhvn. 1786, S. 99. Th. Boeck, Efterretninger om geistlige Embeder i Norge. S. 181.

² Agershus Lens Jordebog 1589—1590 (Lens-Regnsk. Pakke 9) fol. 118. (Denne Notits skylder jeg en venskabelig Meddelelse af Rigsarchivar M. Birkeland).

den gamle Unionstid, i hvilken Rigerne og deres Aristokrati selv midt under Strid og Kamp stod i saa mangfoldige indbyrdes Berøringer gennem Slægtskab, Eienomsforhold og politiske Sympathier og Antipathier. I hendes Aarer flød de gamle norske Kongers og de ypperste af de gamle norske Høvdingeætters Blod og, som vi have seet, ogsaa en svensk Konges og fornemme svenske Ætters. Gjennem sin Mormoder stammede hun ogsaa fra dansk Adel. Født i Sverige og første Gang gift med en svensk Rigsraad, overflyttedes hun til Danmark og var der to Rigsraaders Frue og Godsbesidderinde i stor Stil i alle tre Riger. Hendes tidlige Barndom faldt ind i de blodige Tider, der kostede begge hendes Morbrødre, der stode fiendtlig imod hinanden i Christiern II's Krige, Livet. Hendes Ungdom fik Grevefeidens Storme at føle, og under Syvaarskrigen, der jo egentlig er at anse som den sidste Unionskrig, saa hun sit Fødeland og sit nye Fædreland paany i blodig Feide, og derefter oplevede hun at se, hvorledes Danmark-Norges og Sveriges Konger, Adel og Folk vænnede sig til at betragte hverandre som fuldstændig fremmede. I sin høie Alderdom sad hun med alle disse Minder om en Tid, der for de fleste andre maatte synes at ligge helt fjernt tilbage. Da hun døde, var f. Ex. mere end et Aarhundrede forløbet siden Knut Alfssøns Drab, men hun var dog denne Mands Datterdatter. Men disse Ting tage sig vistnok helt anderledes ud for Nutidens Historikere, end de gjorde det for Fru Gørvels Samtid, ja maaske endog for hende selv. Tidens historiske Sands var ringe, og dens historiske Bevidsthed dunkel og taaget, og den gamle enlige Dames jordiske Rigdom var sikkert saagodtsom det eneste, der gav hende nogen Interesse i Datiden.

Aktstykker.

I.

JORDEBOG OVER FRU GØRVELS GODS PAA HJALTLAND,

der afstodes til Kongen 1582.

(Afskreven efter Originalen i det danske Rigsarchiv. Nærmere Oplysninger om dette og andet den norske Adel tilhørende Gods paa Hjaltland forbeholder Forf sig at meddele paa et andet Sted. Her skal kun henvises til Norske Rigsregistrarer II. S. 456, 572, 581, og til Meddelelser fra det norske Rigsarchiv I. S. 177.

Jordebogen er bogstavret aftrykt, men for at undgaa idelige Gjentakelser af samme Ord bragt i Rubrik-Form. Forkortelserne ere: *m. l.* = Mark Land; *ø* = Øre; *p. m.* = Penning Mark; *p. s.* = Pund Smør; *m. s.* = Mark Smør; *a. v.* = Alne Wattmel.

Denne Jordebog vil, som Enhver ser, være af megen Interesse ogsaa paa Grund af de meddelte Steds- og endmere Person-Navne).

Hjettlandd.

Wouge soginn.

(Gaards og Opsidders Navn).	m. l. ø.	p. m.	p. m. s.	a. v.
Mester Rubbert paa Walø	24	8	8	72
Nicolaus Thommisenn paa Brocke	4 ¹ / ₂	8	1 ¹ / ₂	13 ¹ / ₂
Skarffuesettir	3	8	1—8	8
Svinslandd	3	8	1—8	8
Nils Olluffsenn paa Fotte- borge	36	8	12	72
Gardtt	3	8	1—8	9
Niels Torbrandssenn paa Garsettir	8	8	2 ¹ / ₂ —4	24
Willum Davittsenn paa West Quj	1 ¹ / ₂	8	¹ / ₂ —4	4
Eluestir	2 ¹ / ₂	8	1—4	10 ¹ / ₂
Dynes Saattir	2	8	0—16	6
Fogelø	27	8	7	81
Grese gaard wdj Fogelø .	1 ¹ / ₂	8	0—12	4 ¹ / ₂

Sandtzting soginn.

Kirstenn Jonnsdaattir paa Rødewick	6—2	8	2	18
Ostreskiold	4	8	1—8	12
Rasmus Westreskiold . . .	4 ¹ / ₂	8	1 ¹ / ₂	13 ¹ / ₂
Kolswick	1 ¹ / ₂	8	0—12	4 ¹ / ₂
Lauritz oc Errick Sellewog	4 ¹ / ₂	8	1 ¹ / ₂	13 ¹ / ₂
Grytting	9	6	3	18

Sandnes Soginn.

(Gaards og Opsidders Navn).	m. l. ø.	p. m.	p. m. s.	a. v.
Mestir Rubbertt paa Norbyegaard	48—6	8	16—6	144
Ettuort Sinckler paa Mielby	18	8	6	54
Thommis paa Hiøgsaattir .	1 ^{1/2}	8	0—12	4 ^{1/2}
Pedir Mogensen paa Siøquj	1	9	1/2	3
Jens Andirssenn paa Bustaid	9	8	3	27

Edsting Soginn.

Jonn Wisker paa Borrefjord	10	8	3—8	30
Haffrø	3	8	1	9
Lillehoff	0—6		0—6	1 ^{1/2}
Gillebertt paa Throistad .	14 ^{1/2}	8	4 ^{1/2} —8	43 ^{1/2}
Bastiann paa Nusborge . .	1 ^{1/2}	8	0—12	4 ^{1/2}
Cloistadt	0—6	8	0—6	10
Wemenderø	4			12
Grønnø mett Houg	1 ^{1/2}	8	0—12	4 ^{1/2}
Languaskaill	2	8	0—16	6
Houglund	24	8	8	72
Semennesaatter	1 ^{1/2}	1	0—18	6

Fornorddenmaffuid Soginn.

Rasmus paa Presthouglund	8	8	2—8	21
Fremgaard	10	6	2 ^{1/2} —8	20
Auffgierde	1	9	1/2	3
Andirs smid paa Nuttesettir	6	9	3	18
Jonn paa Borrick	9	8	3	27

Laxe Kirke Soginn.

Laxeug	10	9	5	30
------------------	----	---	---	----

Thette efftirschreffne gotz findis nordist paa Landid wdj
beggj sogner:

(Gaards og Opsidders Navn).	m. l. ø.	p. m.	p. m. s.	a. v.
Oluff paa Skaggj	2	6	0—15 ¹ / ₂	4
Thommis paa Wele	2 ¹ / ₂	6	20	5
Thommis paa Dale	1	6	8	2
Hendrick paa Papell i Ørrelann			0—2	¹ / ₂
Andfind paa Klefferwick .	8	6	2 ¹ / ₂ —4	16
Hendrick ij Stue	16	6	5—8	32
Niels paa Krogdall	5—2	6	1 ¹ / ₂ —4	10
Bener paa Kleffuerbo . . .	8	6	2 ¹ / ₂ —4	16
Halldoenn paa Mius	¹ / ₂	6	4	1
Tommis paa Badenn	2	6	16	4
Mogenns paa Langhuus . . .	2 ¹ / ₂	6	20	5
Gregorrius paa Grydgierde	4	6	1—8	8
Rasmus paa Hiøgsteenn . .	2—2	6	18 m.	4
Mogenns paa Saidlanndt . .	3	6	1 pd.	6

Hammir for Nordenn.

Rubbert paa Wouge	¹ / ₂	3	4 m.	1
---------------------------	-----------------------------	---	------	---

Søndenn wdj Jønstt.

Simenn paa Koilback	2	6	16 m.	4
Gursaattir	10	6	3 p. 8 m.	20
Thommis ij Holmen	2	6	16 „	4
Walter smid paa Waled . . .	3	6	1 p.	6
Jonn paa Suarrewog	1	6	8 „	2
Benedictz paa Klepsegierde	1	6	8 „	2
Benedigtz paa Brewick	¹ / ₂	6	4 „	1

Disse efftirschreffne Gaarder findis paa Feteller wdj
Hiettlannð:

(Gaards og Opsidders Navn).	m. l. ø.	p. m.	p. m. s.	a. v.
Staffenn paa Ørre . . .	4—2	6	1—8	8
Rubbirtt paa Sneborge .	2—2	6	16	4
Rasmus paa Øidsettir . .	1	6	8	2
Rasmus paa Kolbennstofft	6	6	6	1 ¹ / ₂
Oluff Sødirlannð paa Sottir	1	6	8	2
Erich paa Eide	6—2	6	2—6	12
Mogenns paa Funne . . .	2		2	
Willum paa Strand . . .	1	6	8	2
Helgier ij Strandt . . .	1 ¹ / ₂	6	1 ¹ / ₂	3

Summarum paa ald forskreffne Landskyld aff Hiettlannð er:

Smør 136 Lispund 12¹/₂ Mark Smør Wattmell
1121¹/₂ Alne.

II.¹

Summarum over forskrevne Jordebog og Renter visse Indkomst med Bøgsellen og al anden Rente beløber sig i Penninge som Fru Giørel kan have hvert Aar af det Gods søndenfields i Norge.

Penninge: 1 m. Daler og mere og ikke mindre.

Af Jordebogen over det 1599 afstaaede Gods.

¹ Denne vigtige Notits, der kan gøres til Grundlag for interessante Betragtninger over Adelens materielle Vilkaar ved den Tid, kom mig desværre først i Hænde, efter at foregaaende Ark var trykt.

III.

Fru Gjørills Faarsdatters breff anlængendis then summa pendinge thil Dantzic, som hun haffuer giffuit Kong. maytt.

Jeg fru Gjørill Faarsdatter thill Børinge, s. her Lauge Brahis efftherleffuerske, kiendis och gjør witterligt for alle med dette mitt obne breff, ad effthersom mig thillstaar min anpartt vdi en summa pendinge hoesz then stadt Dantzic, huorom jeg nogle gange haffuer giortt anfordrung, och giellen er wedkiendt, och thieth will falle mig fast besuerligt same gielddt nu vdi thenne min allerdombs thiiddt ad vdfordre, da haffuer jeg nu med friwillig och welberaad huff vnderdanigst oplatt och giffuit och nu med thette mit obne breff oplader och giffuer then stor-mech. høigb. første och herre, Konning Christian then fierde, Danmarckis, Norgis etc. Konning min allernaadigste herre och Konning, all min anpart vdi same summa pendinge, som mig med rette thillstaar hoesz then for^{ne} statt Dantzic, och kiendis mig och mine arffuinge ingen ydermere rett eller rettighedt ad haffue vdi same summa pendinge effter thenne dag vdi nogen maade, och bepligther mig vdi thette mit obne breff for mig och mine arffuinger, att huisz breffue, som vdi min werge kunde findis, same gielddt anrørendis, skulle hans maytt. thill troer hender med thett første bliffue vnderdanigst thill stilleth eller och hans maytt. thennom thill sig ad annamme nocksom at were meckthig. Actum Børringe thenn 7. dag iulij anno 1601.

IV.

Fru Giørrill Faarsdatters breff, som hun haffuer giffuit kong. maiest. att hans mayt. skall were hendis rette arffuing baade vdi arffueguods, løeszøre och allt anditt, som findis effther hendis dødt.

Jeg fru Giørrill Fadersdatter thil Børinge, s. her Lauge Brahis efftherske (sic), kiendis och giøre witterligt for alle med dette mit obne breff, att effthersom then stormegthigste och høigborne første och herre konning Christian then fierde, Danmarckis, Norgis, Wendis och Gotters &c. Konning, min allernaadigste herre och konning, allthiidt haffuer waaritt mig med synderlig gunst och naade bewogen, saa jeg icke nocksom kandt vnderdanigst hans maytt. bethacke, andet end will bede gudt allsommegthigste wille hans maytt. naadigst beløne for alle konglige weliæringer, som hans mayt. mig naadigst haffuer bewijst, saawel som och weritt mig naadigst thil wilge effther min ringe vnderdanige och ydmygeste anfordrung, huisz jeg aff hans maytt. vnderdanigst haffuer weritt forarsagit saa wel paa min egen wegne som mine thieneres wegne adt begiere, och hans maytt. sielff vdi egen person haffuer mig naadigst besøgt nu vdi denne min allerdombsthiidt saa wel som thiitt och offthe thillforn, och efterdi ad hans kongl. maytt. haffuer bewiist mig naadigst slig kongelig gunst och naade, derforvden sig naadigst thilbødet ad wille haffue med min begraffuelse naadigst indsehende, ad inden min død och affgang hederligen maatte haffue och bekomme mig och mine rette arffuinger, hvem the er eller skulle were, en ringe thing er beviist, icke heller aff thennom haffuer fornømt, dett jeg aff thennom well skulle haffue mig ad formode:¹ da haffuer jeg nu med min fri wille och well-

¹ Her maa være en Feilskrift eller Lignende i Registranten.

beraad huff vdi den hellige threfoldigheds naffn och nu vdi thenne min welmacktt fuldkommeligen gjør hans kong. maytt. thill min rette arffuing ad were, och ingen anden, och hans kong. maytt. och hans mayts. efftherkommere, konninger vdi Danmarck och cronen, effther min død och affgang ad were meckthig vdi allt mitt arffueguods, løeszør, boskaff, breffue och allt andett, thett jeg effther mig ladendis worder, ehuor thett er eller findis kandt, thett were sig, huad thett were kand, alldelis inthett vnderthagit baade inden och vden rigitt, som hans kong. maytt. och hans maytt.s arffuinger vdi Danmarck och cronen thermed naadigst wille haffue forhollett, och kiendis mig vdi dette mit breffs krafft jngen effther denne dag ad wille kiende for min arffuing vden hans kong. maytt. allene. Des thil ydermere windespyrdt saa och thryggere och bedre forwaring thrycker jeg mit signett her neden vnder och med egen haand vnderskreffuit. Actum Børinge then 7. dag iulij anno 1601.

(Skaanske Registre i det danske Rigsarchiv.)

V.

Fru Gørvels Gravskrift.

In tabula columnae australis ordinis septimae affixa sequentia leguntur:

Venite ad me omnes, qui laborate et onerati estis,
Ego reficiam vos. Matth. XI.

Gud af sin gudomelig krafft
I Moders liff hafver han mig skafft.
Øpperlig er jeg af adels blod,
Ret af Foreldre from och god,
Uppaa Hjulstadt i Sverriges Rige,
Er jeg fød med ære oc lige;

Loff ske GUDS Søn udi det høije,
 For alt gott Hand mone mig tillføje,
 Adelsmænd gaff GUD mig tree
 De to sofve hen som i kunde see
 Er først PEDER GRIF velbyrdig,
 Rett arfving till Foldnes i Sverig.
 Saa gaf GUD mig her THRVID ULSTAND,
 Den eyede Torup i Skaane land.
 Af ham aflet jeg en Juncker skøn.
 Thens nampn var NIELS TRUIDSØN.
 The baade hensofvit i Herrens fred,
 Ere lagt under disse to stene ned;
 Rett offven paa deris naffn mon staa,
 Naar i giffver acht deris vaaben oc saa,
 Jeg fick och daa mitt tredie gift
 Efter vor Herre hade med mig skift.
 LAUFFUE BRADE som var en Ridder geff,
 Skicket mig GUD min hielp han bleff,
 Therføre ske GUD evindelig ære
 Hand vill Enckers Forsvar være.
 Ridder LAFFUE BRADE till Krogchholm
 Vor Herre ham kallit i en Dolm.
 I Himmelen ær Sielen hos Jesum Christ,
 Der haabis jeg vi findis vist.
 Saa hviler hans lig i dett Capel,
 Ønsker jeg aff GUD at komme der sel.
 Niels Ulstånd døde i sit trettende aar.
 MD otte oc firettue det waar.

Lapis albus.

Under denne Sten begrafve loed
 Frue Gjørvel Fadders Daatter goed
 Sin kere Søn Nils Ulstand vaar,
 Som døde udi sitt trettende aar.
 Och med sin Fader han huller sig,
 GUD gifve dennem baade Himmerig.

In Sacello B. Virginis S. Georgii. Lapis albus eminens.

Her ligger begraffuen Erligh Velbirdig Mand och Streng Ridder Her LAVVE BRADE til Krogholm, som hensoffuede i Herren paa for^{ne} sin Gaar Krogholm Anno 1567 den 5 dagh Marti Manedt och hans kiere Hustrue, Erlig oc Velbirdig Fru GIØREL FADERS dotter fød i Sverrighe som Christeligen i Herren hendøde Anno 15 . . . den . . . dagh i . . . GUD undhe dennem baade en saligh upstandelse. Amen.¹

Tabula parieti supra hoc marmor affixa sequentia exhibet:

Beati mortui qui in Domino moriuntur a modo etjam dicit Spiritus ut requiescant a laboribus suis sed opera illorum sequuntur.

Hoc pia clauduntur LAGONIS membra sepulchro
BRAHÆ qui gentis gloria magna fuit

Ille peragratis vastæ Germanidos oris

Fervida dum vigit flore juventa novo

Aetatem Regi reliquam Regnoque sacravit

Auxilio patriam consilioque juvans.

Laudatus Proceres inter Regnique Senator

Auratique Equitis nomina promeritus.

Pone cubans GEROALDIS avis longo ordine ductis

Percelebris conjunx Inclyte Lago tua.

Nec virtute minor nec Stemmata Sveica dulcis

Cui patria & cui tu Clare Fadere Pater

Nupta PETRO primum GRIBIO mox Danica

Conjuncta.

ULSTANDI & BRAHI conditur hoc tumulo.

Omnia sic versat sors Gloria transit opesque

Depereunt virtus vivida sola manet.

¹ Som man ser, havde Fru Gørvel ikke tænkt sig at skulle leve ind i det 17de Aarhundrede.

Anno a nato Salvatore 1567 Mensis Martii d. 4
ætatis suæ anno . . . pie et placide in domino obdormivit D.
LAGO BRAHE de Krogholm, quem subsequuta uxor
carissima Dn. GEROALDIS FADERI F. de Gieske in
invocatione & fide Filii DEI obiit anno Nati Servatoris
1605. 20 April.

G. Sommelii Disputatio de templo Cath. Lundensi. Lond.
Goth. 1755. 4. p. 112—114, 143—144.¹

---

¹ I det her citerede Skrift S. 78 anføres ogsaa, at St. Jørgens
Capel i Lunde Domkirke senere almindelig pleiede at kaldes
Fru Gørvels Capel.